Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

Dialectvs attica

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

ATTICORVM & Ionum antiquitus eadem fuit ſermonis proprietas. & Attica Europæ Ioni a pars. Cùm uero multitudine poſteaquam miſſa in Aſiam [illegible] Ionum appellationem uſurpaſſent cæteri, qui remanſere, nomen Atticorum nomine retinuere. Vernaculam ſuam magis ſtudioſe coluerunt, atque præclarorum ingeniorum, Lyſiæ, Platonis, Ariſtotelis, Aeſchinis, Iſocratis, Xenophontis, Demoſthenis, Ariſtophanis, & aliorum, longe lateque propagarunt. Vt uel Fabius dixerit: Venerem Atticæ conceſſam. ne Græcos quidem illo genere linguæ ſibi [illegible] miſſe. Horum ergo dialectum, ſeu ſermonis genus, ea methodo, quæ diſcentibus facilior, docentibus perfacilis futura eſt, conſiderabimus, & oſtendemus primum generaliſſima diuiſione: qua membris inest peculiaria ratione eius.

Vocis ſeu dictionis quatenus dictatio ex formatur cum lineamentis ſcribitur. De hac lateſt, [illegible] diuidi contigit, ne multitudine ducédi [illegible] [illegible] diſtinctè notanda eſt uarietas quaſi aſſertio

Vox eadem diſtincte, & ea enim apud Atticos uel

Significationis. Hæc enim unius & eiuſdem dictionis apud diuerſas gentes [illegible] [illegible] [illegible] eſt. Atticis ergo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Particulis orationis, quod in ſingulis exemplis docebimus.

Articulorum. *Quis enim communiter ſit uſus præpoſitiuæ, non ignoratur. Attici tamen attribuunt illi ſignificationem nominis interrogatiui & infiniti* [illegible]*: ut apud Demoſthenem,* [illegible] *pro* [illegible]*. Tertium pro* [illegible] *uſurpant, ut* [illegible]*, &* [illegible] *pro* [illegible]*. Compoſitionem etiam* [illegible] *pro* [illegible] *pro* [illegible]*: & extra compoſitionem* [illegible] *pro* [illegible]*. Pari ratione poſtpoſitiuum* [illegible]*, pro pronomine* [illegible]*: ut apud Platonem,* [illegible]*, pro* [illegible]*.*

Nominum. [illegible] *communi dialecto eſt prouidus: Atticè ſtultus.* [illegible]*, auicula nycticoraci ſimilis: Atticè homo ſimplex, fatuus.* [illegible]*, auicula quæuis: Atticè, gallina.* [illegible]*: Att. ars mechanica,* [illegible]*: Att. mater.* [illegible]*, libellus, tabella: Att. locus, in quo pecunia reponuntur.* [illegible] *ſordes: Att. cera ſigillaris.* [illegible] *urbs: Att. Athenæ.* [illegible] *ars muſica: Attic. ars quælibet,* [illegible] *ut Etymologicum* [illegible] [illegible]*.*

Pronominum. [illegible] *pro* [illegible] *ab Atticis uſurpari teſtis eſt Schol. Ariſtophanis.*

Verborum. *Ait Suidas* [illegible] *Atticis non eſſe* [illegible] *portare, ſed* [illegible] *aliquam* [illegible] *apud Hom. Odyſſ.* [illegible] *405.* [illegible] *ut annotat Ariſtophanis ſcholiaſtes in Pluto* [illegible] *Atticè ſignificare, ferere,* [illegible]*: communiter autem* [illegible] [illegible] *apud Platonem* [illegible] *admiratio. Att. mercedem dare* [illegible] *uidere aliquem: Att. colloqui cum aliquo* [illegible] *in* [illegible] *uoce.*

Aduerbiorum. [illegible]*, nihil magis, apud Thucydidem, Atticorum ſcriptorum principem, idem eſt, quod ſimpliciter. Scholiaſtes Thucydidis illud* [illegible] *reddit per* [illegible] [illegible] *non enim. Vel ſed* [illegible]*. Atticè pro* [illegible] *Ariſtophanis ſchol. habet.* [illegible]*, minime. Atticè ſignificat* [illegible]*, nequaquam.*

Coniunctionum. [illegible] *communiter* [illegible] *Atticè ſignificat* [illegible] *ſed* [illegible] *enim,* [illegible] *ut annotat Thucyd. enarrator. Atticè etiam ſignificat idem quod* [illegible] *adhuc.* [illegible] *communiter ſed hortandi utuntur Attici, ut Corinthus ſcribit.* [illegible] *pro* [illegible] *&* [illegible]*.*

Præpoſitionum. [illegible] *utuntur Attici pro* [illegible] [illegible] *pro* [illegible] [illegible] *pro* [illegible]*.* [illegible] *pro* [illegible]*.* [illegible] *pro* [illegible]*.*

Omnino *diuerſa eſt à communi Græcorum loquendi conſuetudine: atque adeo ſolis Atticis propria. Ait Plato in Cratylo,* [illegible]*. Talia ſunt Atticis propria. Menſium nomina:* [illegible] *Iulius &c.* [illegible] *Atticorum numiſmatum nomina.* [illegible] *teſte Polluce uocabulum ſimplex eſt multis rugis plicata.* [illegible] *ſcribit Heſychius, apud Atticos ſignificare mollem delicatum.* [illegible]*, mortem ponentem.* [illegible]*, monumentum. Plura annotat H. Stephanus de Attica dialecto.*

Ex parte tantum: *aliquot literis transpoſitis, mutatis, aut penitus ſublatis. Quod generatim primo, tum ſpeciatim docebimus. Vt ſi quæ generalem ſuppurationem confuſionis uitandæ cauſa non attingent, ſpeciali examini referatur, quæ uero ſpecialius ob ſui copiam recenſeri omnia non poſſunt, ad generalem referantur. Hanc ergo diuerſitatem expediemus, tum*

Generaliter, *ratione primorum dictionis principiorum, Literæ & Syllabæ: quarum conſiderationem uulgus Grammaticorum, illius quidem Orthographia, huius uero Proſodia demandat. Afficiunt quidem hæc ipſa principia, dum patiuntur, & uariè immutantur, ſuum opus. Sed cum dictio quatenus eſt, peculiari ſua proprietate gaudeat, eam Etymologicæ claſsi relinquemus: & in præſentiarum generatim duntaxat Atticas literarum & ſyllabarum affectiones adumbrabimus. Vide ſign. A.*

Specialiter, *reuocantes eam ad ſingulas Etymologiæ partes diſtinctas. Vide ſign. B.*

Pluribus, *quæque modo ſyntacticè cohærentibus. Vide ſign. C.*

- **A. Generales Atticarum vocum affectiones exhibent tum**
  - Orthographia quæ non externā reſpicit literarū formā ſed quantitatem & qualitatem: quatenus vel plures ſunt, vel pauciores: vel ſaltem alia ab hactenus conſueta. Ergo in dictionibus ſingulis habēda eſt ratio literarum tum
    - Quantitatis. Nam ſolent Atticiſtis vocabulis, quæ ſunt communis Dialecti, literas vel
      - Adiicere nonnunquam aliud idque tum in
        - Initio, per πρόϑεσιν, vt inde dictio augeatur, tū Litera Γ: vt γνάϑων pro λάϑων [illegible]: tum Syllaba ΕΞ: vt ἐκείνου pro ἐκεῖνο. Α: vt, ἀσταχυς pro στάχυς. Dicunt hoc proprium Atticorum eſſe, vt initio abundet α. Sunt quoque apud ipſos frequentes Anadiplaſiaſmi, quod ex augmentis verborum clariſſime perſpicietur: vt, ἐγρηγόρα pro ἤγειρα.
        - Medio, per ἐπένϑεσιν, vt accedat vel ſola litera, vel ſyllaba. Litera quidem Γ: vt χνοῦς pro χνοῦς, quod Stephanus libenter concedat Atticum eſſe, cum eo ſæpius vtatur Ariſtophanes. Υ: πτόλις pro πόλις: quod inquiunt veterum Atticorum fuiſſe: αὐτίκα pro αἰψα. Ρ: vt καππάρξε pro καππέξε. Obſeruat enim Euſtathius literæ ρ geminationem conſuetam eſſe Atticis. Syllaba vero: vt, Ο: ὄγκος pro ὄγκος. [illegible] pro [illegible], & merito ait Corinthus, cum dictum ſit vox ἧ τῆς κόρης ἀμβλυώττει, quod pupillas hebetet. Quamuis H. Stephanus vocem illam haudquaquam Atticam, & ne Græcam quidem exiſtimet. Ω quod veteres Attici interponebant: vt ὠιὸν pro ᾠὸν ita quidem, vt iota diphthongi eliderent, & ὤϊα pro ᾠὰ dicerent: quod tamen nonnullis eſt Aeolicum, pro ὠὰ, præter modos verbi ἴδω. ΔΙ: vt, ἰδεῖδια pro ἴδεια. ΝΑ: vt, ἀμμνάϑω pro ἀμμνεῖν. ΚΑΘ: vt, ἀμυνάϑω pro ἀμύνω.
        - Fine, per παραγωγήν, vt accedat tū Litera: vt, Ν ἐφελκυστικὸν datiuis pluralibus & tertijs verborū addunt ſequente licet conſonante: vt εἰπεῖν πᾶσι. Quam quā tertia quoq; pluſquamperfecti idipſum præter aliorum vſum adijciūt ſoletis, ᾔδειν pro ᾔδει, tū Syllaba: vt Ι. οὑτοσί pro οὗτος, ναχνῖν pro νυνί, νυνὶ pro νῦν. ΔΕ: vt, νυνδὶ pro νυνί, ὧδε pro ὧδε. ΘΑ: vt ἐκεῖϑα pro ἐκεῖ, ἀλλοϑεν pro [illegible], ὧδε pro ὡς. Hoc enim H. Stephanus inter atticiſmos refert. Huc etiam pertinent dictiones [illegible] γε, δῆτα, ποτε: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible] &c. ΣΙ: vt, οὑτοσί pro οὗτο. ΤΙ vt, [illegible] pro [illegible]. ΧΙ: vt ναιχὶ pro ναί.
      - Detrahere haud raro vſitatas, idque tum in
        - Initio, per ἀφαίρεσιν, Syllabæ ΕΞ: vt συγγεγόνα pro ἐσυγγεγόνα, μῆ pro ἐμῆ. Α, intercedente apoſtropho: vt, τῇ γρῷ pro τῇ ἀγρῷ.
        - Medio, per συγκοπήν, Literæ Ι, quā ex diphthōgis auferunt: vt, κλάω pro κλαίω, [illegible] pro [illegible], ποιῶ pro ποιῶ, ἀεὶ pro ἀεί, quod ab Euſtathio dicitur Atticum eſſe. Σ: vt [illegible] pro [illegible], apud Corinthū. Σ: vt, [illegible] pro [illegible]. Syllabæ vero Ο: vt, εἴσω pro εἰσω. ΕΙ: vt, ἰκάτερος pro ἑκατέρως. ΙΕ: vt [illegible] pro [illegible]. ΔΑ: vt, ἴδεω pro ἴδεια, quod Stephanus Atticis attribuit.
        - Fine, per ἀποκοπήν, Literæ Ν: vt ἄλλα pro ἄλλα, καλὰ pro καλὸν. Syllabæ Ι: vt, [illegible] pro [illegible]. ΝΑ: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]. Amāt enim ciſiones Attici, teſte Corintho. ΝΑΙ: vt [illegible] & Ionice [illegible] pro [illegible]. ΤΑ: vt [illegible] pro [illegible]. ΤΑΙ: vt, [illegible] pro [illegible], vt vult Corinthus. Hoc tamen pernegat Stephanus.
    - Qualitatis: quā de mutatio fit per ἀλλοίωσιν. Mutantur enim
      - Vocales
        - Vna
          - A in
            - Ε: vt, κλαίω pro κλαίω [illegible] pro [illegible].
            - Η: vt ἀνεχλωμαι pro ἀνεχλώμαι, in verbis cōpoſitis cum præpoſitione ἀνὰ. Hoc agunt quoque Attici in 4. verbis ſecunda circumflexorum, & α ex contractione natum mutant in η, nec tamen iota ſubſcribunt: vt ζῶ ζῇς ζῇ, πεινῶ πεινῇς, διψῶ, διψῇς, χρῶμαι, χρῇ, χρῆται, χρᾷσθαι quo pertinet τὸ ἐν τῷ imperatiuo, ἀ [illegible]. Sic apud Homerū Vlyſſes [illegible]. Dicunt etiam [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
            - Ο: vt [illegible] pro [illegible] apud Athenæum, [illegible] pro [illegible].
            - Ω: vt, [illegible] pro [illegible] Athenienſibus vſitatum fuit, teſte Etymologo.
          - E in
            - Α: vt [illegible] pro [illegible].
            - Η: vt ἐδυνάμην pro ἐδυνάμην.
            - Ι: vt [illegible] pro [illegible].
            - Υ: vt in contractionibus τοὔδαφος pro τὸ ἔδαφος. Hoc annotat Io. Grām.
            - Ω: vt, πέπωμαι pro πέπομαι.
            - ΑΙ: vt, ἀεὶ pro ἀεί.
          - H in
            - Α: vt, ἀνάβαϑι aſcende, pro ἀνάβηϑι. In pauciſſimis hoc egerunt, dicit Camotius, ſuauitatis cauſa: vt. [illegible] pro [illegible] [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], admirantis aduerbium. Sic [illegible] fecerunt [illegible] ſuauitatis cauſa.
            - Ε: vt, νεῶς pro νηός.
            - ΕΑ: vt, [illegible] pro [illegible].
            - ΕΙ: vt, [illegible] pro [illegible].
          - I in Ε: vt, [illegible] pro [illegible] teſte H. Stephano.
          - O in
            - Ι: vt, [illegible] pro [illegible].
            - Ω: vt, [illegible] pro [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
        - Plures. Vide ſign. †.
      - Diphthongi. Vide ſign. D. Conſonantes. Vide ſign. E.
  - Proſodia: quæ ſyllabarum affectiones expendit, Tempus, Spiritum, Tonum, Paſſiones: de quibus ſign. P.

ATTICA.

- † Plures etiam vocales inter ſe permutant Attici.
  - ΑΕΙ in Η, ſine iota ſubſcripto, quod in nonnullis verbis Attici cum Doribus commune habent: ut, πεινῆς pro πεινάεις, διψῆς pro διψάεις.
  - ΑΕ in ΟΥ, in quibuſdam compoſitis ex ἔτος. ut, τριακοντούτης, pro τριακονταέτης.
  - ΑΟ in Ω: ut, ἴσω pro ἴσαο.
  - ΕΑ in Α: ut, πειρᾶ pro πειρέα.
  - ΕΕ in ΕΙ: ut παιδεῖς pro παιδέες.
  - ΕΟ in
    - ΕΙ: ut πλεῖν pro πλέον, δεῖν pro δέον.
    - ΟΥ: ut, ἐπήδου pro ἐπήδεο quod excuſſit ε, pro ἐπήδεεο.
  - ΕΩ in Ω: ut πειρῷς pro πειράεις.
  - ΗΙ in Η cum iota ſubſcr. ut τιμῇ δα pro τιμήϊδα.
  - ΟΕ in ΟΥ, in iis compoſitis, quorum pars prior in ο, poſterior ab ε incipit: ut φιλοῦργος, pro φιλόεργος. Excipiuntur tamen compoſita ab ἰδεῖν. Dicunt enim ἰωειδής non ἰωδής. Compoſita etiam ab αὐτὸς excipiuntur: quamuis αὐτουργὸς legatur pro αὐτοεργὸς. Sin pars poſterior incipiat ab ε conſonante, tum nulla fit contractio: ut, ἀμοιβεύς.
  - ΟΪ in ΟΙ: ut οἶς pro ὄϊς. Hoc tamen poetis adſcribit Anteſignanus.
  - ΟΟ in Ω: ut ἁπλῶν, pro ἁπλόον.
  - ΩΙ in Ω cum iota ſubſcripto: ut, λῷον pro λώϊον.
- D. Diphthongos quoque permutant Attici:
  - ΑΙ in Η cum iota ſubſcripto: ut ἤμηνα aoriſtus primus, à verbo μαίνω.
  - ΕΙ in
    - Η cum iota ſubſcripto: ut, βασιλῆς pro βασιλεῖς. Aliqui iota non ſubſcribunt. H. Stephanus reprehēdit ſe. Grammaticum alias dictum Philoponū quod iota ſubſcripti nullam fecerit mentionem: & hanc mutationem tantum pluralibus tertia contractorum adſcripſerit: cum teſtetur Euſtathius id etiam in verbis fieri: ut, quando dicunt ᾔκαζον pro εἴκαζον. Apud Ariſtophanem inuenitur ἥν πῶς non εἴ πως. & è contra Δεχαρῆς, non Αχαρῆς.
    - Ε Ω: ut ἀφέωκα pro ἀφεῖκα. ἀφέωνται pro ἀφεῖνται.
    - Η: ut, κλῇδα pro κλεῖδα.
  - ΟΙ in
    - Ε Ι: ut δειῶν pro δοιῶν, πεῖθος pro ποῖθος apud antiquos Atticos.
    - Ω cum iota ſubſcripto: ut κῷος pro κοῖος. νεῴ pro ναοί, templa.
  - ΕΙ in ΗΥ: ut ηὐχόμην pro εὐχόμην.
  - ΟΥ in Ω: ut ὤφελον pro ὀφείλειν.
  - Η cum iota ſubſcripto in ΕΙ: ut, βάλει pro βάλῃ.
- E. Conſonantes itidem permutantur apud Atticos.
  - Mutæ,
    - Π in Φ: ut apud Etymologum, ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος.
    - Κ in Γ: ut, γναφεῖον pro κναφεῖον. Sic Grammaticus & Corinthus. Quamuis autem id improbet H. Stephanus colligimus tamen ex Ariſtophanis ſcholiaſte, antiquos Atticos dixiſſe κναφεῖν, à κνᾶν radere: poſteriores autem γναφεῖν.
    - Β in Δ: ut, βόλιτος pro βόλιτος, aſinorum fimus.
    - Γ in Β: ut βλήχων pro γλήχων, dictamnus. Obſeruat hoc Ariſtoph. ſcholiaſtes & Corinthus.
    - Δ in
      - Σ: ut ὀσμὴ pro ὀδμή. ἴσθι pro ἴδθι,
      - Τ: ut, ἐπιπλάτυκα pro ἐπιπλάδυκα. Hoc tamen non vult H. Stephanus Atticis attribui debere, neceſſarium eſſe dicens ut prius quàm de dialecto feratur iudicium, conſtet, quænam prima ſit & vera dictionis alicuius ſcriptura.
    - Χ in Ξ: ut διξὰ pro διχα, τριξὰ pro τρίχα, τετραξὰ pro τέτραχα. Sic Euſtathius.
    - Θ in
      - Σ: ut, ἀλισμός pro ἀλισθμός, apud Etymologum, ἀριθμός pro ἀριθμός.
      - Τ: ut κελάδουσιν pro κελάδουσιν ut vult Corinthus. Contrarium ſcribit Caninius, τ in θ mutari Atticè, ut κελάδουσιν pro κελάδουσιν.
      - Φ: ut, φλᾶν pro θλᾶν, quod Euſtathius obſeruat.
  - Semiuocales. Vide ſign. *

- A in
  - Γ: vt, μόγις, vix, pro μόλις. Corinthus.
  - Ρ: vt, κρίβανος pro κλίβανος. Hoc non probat Stephanus, quamuis Grammaticus eo exemplo vtatur. Sequendo enim Etymologiam, ait ex κρίβανος factum eſt κλίβανος, & ρ potius in λ mutatum, quam vice verſa. παλαγία quidem pro πελαγία & ἀμαλδύνω pro ἀμαρύνω dici videtur. Sed & hæc ipſa, ait Stephanus, non carent controuerſia.
- M in Σ: vt, πέφασμαι pro πέφαμμαι, μεμόλυσμαι pro μεμόλυμμαι.
- N in Λ: vt, πλεύμων, pulmo pro πνεύμων. λίτρον pro νίτρον.
- P in Σ vt μυρσίνη pro μυρρίνη, myrthus, apud Io. Grammaticum & Corinthum, quod tamen penitus negat H. Stephanus.

* Semiuocales etiam inter ſe Attica dialecto permutantur:

- Σ in
  - Τ: vt, πράττω pro πράσσω: & ſi duplex fuerit σ in duplex τ vt, θάλαττα pro θάλασσα, γλῶττα pro γλῶσσα. Lucianus in iudicio Vocalium aſſeuerat, in pleriſque hanc mutationem locum non habere, præſertim ſimplicis σ in τ initio dictionis. Ælius Dionyſius refert primum Periclem vitaſſe oris deformitatem, quæ fit in pronuncianda litera σ, tanquam indecentem, quum ſe adhibito in conſilium ſpeculo exerceret. Annotat H. Stephanus Thucydidem, qui primas teneat inter Atticæ linguæ ſcriptores nunquam has literas inuicem permutare dicereque non θάλαττα, ſed θάλασσα, id tamen Xenophontem & Demoſthenem agere. Putatur etiam μετάχμιον, Atticum eſſe pro μεσάχμιον. τεῦτλον pro σεῦτλον.
  - Δ: vt, πιέσδομαι pro πιέσομαι.
  - Ρ: vt ἄῤῥην pro ἄρσην: præſertim, vbi literam ρ ſequitur σ. Hoc Euſtathius vult, contrarium planè Corinthus ρ nimirum pro σ apud Atticos in vſu eſſe: vt dicant ἄρσην pro ἄῤῥην. At H. Steph. aduerſatur Corintho, & Ariſtophanem ἄῤῥην dicere, non ἄρσην oſtendit. Et quamuis apud Thucydidem θάρσος legatur, legi tamen etiam apud eundem θάῤῥος vt & paſſim, apud Platonem, Demoſthenem, Ariſtophanem. Vnde colligere liceat, θάρσος antiquiſſimam dictionem, à poſteris in θάῤῥος, σ nimirum in ρ, mutatum fuiſſe.
  - Ξ, in compoſitis à σύν: vt, ξύμπας pro σύμπας, ξύμμαχος pro σύμμαχος. Hoc ſemper agit Thucydides: non item Xenophon & Demoſthenes. Extra compoſitionem etiam ξύν pro σύν dicit Thucyd. Annotat Euſtath. νέαξις dici pro νεανίς, in τῷ ἀναιρεῖσθαι.
- Ζ in
  - Δ: vt, νίζω pro νίζω, nideo.
  - ΣΔ: vt, συρίσδω, apud Corinthum.
- Ξ in Σ: vt, παίσω, pro παίξω, à παίζω. Canimus.

F.
Proſodia Attica circa ſyllabas verſatur, & earum

- Quantitatem. Hic Attici vocales
  - Ancipites
    - Producunt: ſunt enim illorũ productiones propria. Ergo
      - A, in βασιλεία, ἀτιμία, producunt: item in ἀλήθεια, ἀγνοία. Alias enim habent α breue, ſuntque propterea proparoxytona, ἀλήθεια, ἄγνοια.
      - Ι, in ὄρνις, δελφῖνες, aliiſque nonnullis producitur: quando alias barytona in ις in omnibus caſibus corripiuntur.
    - Corripiunt, apud Comicos & Tragicos ι, vt ἴσος prima correpta pro ἶσος prima producta. Sic ἡμῖν & ὑμῖν vel ἧμιν poſteriora habent correpta, pro ἡμῖν & ὑμῖν ideo amittunt circumflexum, qui producti ſonis nota eſt.
  - Correptas producunt α, nimirum in ω mutato vt videre eſt in genitiuo in εως, à recto in ευς, βασιλέως pro βασιλέος.
- Qualitatem: & quidem ſyllabarum vel
  - Integrarum. Vide ſign. G.
  - Affectarum, & apoſtrophe immutatarum, Apoſtrophum Attici initio quoque dictionis vſurpant vt vocalis breuis ſequentis dictionis à præcedentis vocali longa vel diphthongo oblitteretur: ita quidem, vt ambæ dictiones vel
    - Disiunctæ maneant vt, ὦ 'γαθέ, pro ὦ ἀγαθέ: ποῦ 'στι pro ποῦ ἐστι.
    - Coniungãtur per craſin & in vnam coaleſcant: vt, ὦναξ pro ὦ ἄναξ: ὦνερ pro ὦ ἄνερ.

- O. *Integras ſyllabas affectu opponimus, & quo pacto Atticè comparatæ ſint, examinamus reſpectu tum*
  - Accentus. *Hunc Attici vel*
    - Transferunt *in aliam ſyllabam: nimirum ex*
      - Vltima *in*
        - Penultimã *Ergo*
          - Oxytonum *vertunt Attici in Paroxytonum & Properiſpomenon: vt,* [illegible] *pro* [illegible], ἴδε *pro* ἰδέ, λάβε *pro* λαβέ: *quod in aliquot imperatiuis agunt,* εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ: *quamuis communis dialectus Atticos in tribus his verbis imitetur: vt apud Ariſtoph.* εἰπέ μοι φιλοῦσ' ἐμέ. *Item* μῶρος *pro* μωρός.
          - Periſpomenon *mutant Attici in Properiſpomenon: vt* ἦμιν *pro* ἡμῖν.
        - Antepenultimam. *Ex Oxytono faciunt Attici Proparoxytonon: vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], *apud Demoſth.*
      - Penultima *in*
        - Vltimam. *Paroxytonum vertunt in Oxytonum Attici, vt,* [illegible] *pro* [illegible].
        - Antepenultimam. *Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, licet vltima ſit longa: vt,* [illegible] *pro* [illegible]. *Id inuenies ſit in Hyperdiſyllabis quarta ſimplicium: vt,* [illegible], [illegible]. *Ex Properiſpomeno etiam faciunt Proparoxytonum: vt,* ἄγροικος, *pro* ἀγροῖκος.
      - Antepenultima *in Penultimam. Ex Proparoxytono faciunt Attici Proparoxytonum & Properiſpomenon: vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]: [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
    - In *eadem ſyllaba retinent: mutant tamen: &*
      - Ex *Oxytono faciunt Periſpomenon: vt,* γλαῦξ *pro* γλαύξ, [illegible] *pro* [illegible].
      - Ex *Periſpomeno faciunt Oxytonum. Cùm enim communiter omnis genitiuus, cuius vltima eſt longa, ſi in ea tonum habeat, circumflectatur, Attici duos excipiunt,* [illegible] *&* [illegible]. *Sic in ε pluralia Atticè acuunt penultimam: vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
      - Deſinentia *in ω Attica acuitur, eò quòd ω finale circumflecti non poſſit, niſi in Attica apocope: vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
  - Spiritus. *Hunc amãt aſperum, præſertim in* [illegible], *vt teſtatur Euſtathius. υ enim* [illegible] *adſpirabãt, &* [illegible] *dicebant, non* [illegible] *pro* [illegible]: *vnde* [illegible] *ait Stephanus,* [illegible] [illegible] *diuitia ab ijs quæ annuatim naſcuntur. Mutant ergo tenues in aſpiratas: vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible], *teſte Tzetze. Quod locum attinet, cui inſcribitur, is non prima tantùm eſt ſed etiam*
    - Vltima. *Hæc enim Atticè recipit &*
      - Denſum, *teſte Tryphone apud Athenæum libro 9. vt,* ταῶς: *quamuis alij malint cum tenui. Litera denſi aliquando, vt docet Euſtathius, in denſum ſpiritum abit. Denſa enim cum denſo ſcribebantur: vt,* [illegible].
      - Tenuem. *Eſt Canon Athenæi: Nomina, quæ exeunt in ως purum, vltimam tenuant: vt,* [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].
    - Penultima. *Ait Euſtathius, compoſita differentiæ cauſa in medio ſpiritum mutant. Exprimitur ergo vterque &*
      - Tenuis: *vt,* [illegible], [illegible], [illegible], *quæ propria ſunt nomina. item* [illegible], [illegible].
      - Denſos: *vt,* [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], *in antepenultimis.*

B. Quod ſi iam generales Atticæ linguæ proprietates ad ſpeciales Etymologiæ claſſes adhibuerimus, apparebunt, ceu in ſpeculo, illuſtriores. Recenſeamus partes orationis in quibus ſingulis communis formatio diuerſimodè accipitur ab Atticis:

- **ARTICVLVS,** *quo pacto communiter habeat non ignoratur. Attici tamen aliter efferunt*
  - Simplicem *præpoſitiuum & poſtpoſitiuum Vel enim*
    - Declinant *eos more nominum, quibus adhærent, aut à quorum terminatione non diſcrepant: Vt,* τοῖν λόγοιν *pro* τοῖς λόγοις.
    - Adiiciunt *eis per paragogen Vocculas* [illegible]: δὲ, γε, νι, ινι: *Vt,* οὑτοσὶ *pro* οὗτος, *pro* ὁ, ἐγωὶ *&* ἐγώγε *pro* ἐγώ.
  - Compoſitum. Nam
    - Ὅδε, ἥδε, τόδε *Vltimum* ε *Atticè mutat in* ι, *tranſlato etiam tono: Vt,* ὁδὶ, ἡδὶ, τοδὶ. *Id etiam in reliquis caſibus. Dicunt enim* τουδὶ, ταδὶ, τωδί.
    - Ὅστις *in genitiuo habet* ὅτινος, *&c. Attici verò idipſum declinant, ac ſi eſſet* τινος, *& ratione terminationis dumtaxat flecteretur. In Genitiuo ergo dicunt* ὅτου, *in Datiuo* ὅτῳ, ᾧτινι, *&* ὅτῳ *dicunt pro* ᾧτινι *in plurali* ἅττα. *Hoc tamen eſt Atticum pro* ἅτινα: *&* [illegible] *pro* ἄττα: *quod dicitur quaſi eſſet* ἄττα. *Nam cum Megarenſes Vt annotat Caninius Vſurpent* σά *pro* τί, *ita dicitur pro* τινὰ *&c hoc pro* ἅτινα.
- **NOMEN** *plura habet accidentia, quæ ſeorſim ſingula examinanda ſunt:*
  - Species *Deriuatiua & Vel*
    - Comparatiua *& ſuperlatiua. Hæc ergo Attici comparatiuum & ſuperlatiuum terminât in*
      - ΑΙΤΕΡΟΣ *&* ΑΙΤΑΤΟΣ: *Vt* φίλος, φιλαίτερος, φιλαίτατος *pro* φιλώτερος, φιλώτατος: γεραιός, γεραίτερος *pro* γεραιότερος.
      - ΙΣΤΕΡΟΣ *&* ΙΣΤΑΤΟΣ: *Vt* λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος, *pro* λαλώτερος, *&c.* ὀψιαίτερος *pro* ὀψιαίτερος. *Iones pro* ἀρχαιότερος *dicunt* ἀρχαίτερος, *quo etiam Attici nonnunquam Vtuntur: Vt* ἀρχαῖος, ἀρχαιότερος, ἀρχαίτερος, ἀρχαίτατος.
      - ΥΤΕΡΟΣ *&* ΥΤΑΤΟΣ. *Vt,* βραχύτερος, βραχύτατος *pro* βραχίων, βραχιστος.
      - ΙΩΝ *Vt,* βέλτιον *pro* βελτίω, πλεῖν *pro* πλεῖον: *Ariſtophanes,* πλεῖν ἢ μύρια.
      - ΣΣΩΝ: *Vt,* μάσσων *pro* μείζων, μᾶσσον *pro* μεῖζον. *Quod licet à nonnullis Poetarum licentia aſcribatur, reperitur tamen apud Xenophontem & Hippocratem.*
      - Nonnunquam *etiam per metaplaſmum dicunt* θᾶττον *pro* θᾶσσον, ἐλάττων *pro* ἐλάσσων.
    - Diminutiua. *Hanc licet non aliter forment, quàm cæteri Græci: ea tamen libentiùs Vtuntur, quàm primitiua: Vt,* κυνίδιον *dicunt pro* κυνός: [illegible] *pro* [illegible].
    - Denominatiua *& Numeralia. Attici per metaplaſmum* διὰ *dicunt pro* δύο.
    - Poſſeſſiua. *In poſſeſſiuis nominibus quæ duplicem habẽt terminationem, altera magis eſt in Vſu apud Atticos altera minus: Vt,* ἀνδρώπεια *potius dicunt, quam* ἀνδρεῖα. *Hoc ex Thoma magiſtro colligit H. Stephanus.*
    - Verbalis. *Hanc Attici aliter fo*rmant. *Pro* θήρευμα *dicunt* θήραμα: *pro* αὔξησις *dicunt* αὔξη *pro* βίωσις. διάρμα *pro* διᾶξις, διάγμα *pro* διάγνωσις, διαγνώμη.
    - Patronymica. Πανδίδας *dicunt pro* Πανδίδης, *à* Πανδίων, Πανδίονος. Περσίδας *pro* περσείδας, *à* περσίς.
  - GENVS *apud Atticos diuerſum habent*
    - Adiectiua. *Nam adiectiua in* ος *trium generum, inprimis compoſita & deriuata, apud Atticos communia ſunt: Vt,* ὁ *&* ἡ ἀκόλαστος, *&* ὁ *&* ἡ ἀκοὐσιος *&* ἡ φιλάνθρωπος. *Simplicia & primitiua raro admodum communis generis in proſa oratione inueniuntur. Sic illa quæ obſeruat Euſtath.* γυναῖκα μάλθακος *&c.*
    - Subſtantiua terminatione Vel
      - Eadem. *Sic Maſculina Attici in genere fœminino Vſurpant: Vt* ἡ ἄρκτος *pro* ὁ ἄρκτος. *Fœminina etiam in genere Maſculino: Vt,* ὁ χοῦς, *pro* ἡ χοῦς. *Ita in duali nonnulla ex Fœmininis Maſculina fiunt Atticè: Vt,* τὼ χεῖρε *pro* τὰ χεῖρε: *quod in lingua communi ſequuntur hæc quatuor,* γυναῖκε, πόλεε, χεῖρε. *Hæc autem generis mutatio obſeruanda eſt interpretibus, ne ſi legant* τὰς ἵππους, *exponant Equos, in Fœminino genere.*
      - Diuerſa. *Sic ex Maſculino faciunt Neutrum: Vt,* τὸ ζυγὸν *pro* ὁ ζυγός. *Fœmininum item: Vt,* ἡ καλαμίνθη *pro* ὁ καλαμίνθος.
  - Numerus *dualis apud Atticos crebrò eſt in Vſu, Vt annotat Caninius. Vſurpant etiam pluralem ſæpius in Verbalibus in* ια, *aliiſque compluribus: Vt,* διαλλαγαὶ *pro* διαλλαγή: ἀδικίαι *pro* ἀδικίαι: ἐγγύαι *pro* ἐγγύη: γάμοι *pro* γάμος. *Indiani* γάμοι *pro* [illegible] *pro* ἀϋτή. *Quamuis hoc quoque Atticum ſit,* αἱ χεῖρες *&* αἱ δεξιαί, *pro* ἡ χείρ. *Vt Vel hoc ſolum libentiùs etiam ſingulari quam plurali Vtantur Attici.*
  - Figura. *Apud antiquos Atticos* ἐξ *in compoſitis non mutabatur in* ἐκ, *quanquam ſequeretur conſonans: Vt* ἔξπωμα *pro* ἔκπωμα: ἐξκαλεῖν *pro* ἐκκαλεῖν. *Iam interponunt* σ: *Vt,* ἐξάμινος, ἐξάκις. *Sic notat Caninius.*
  - Declinatio. *De qua Vide ſign. H.*
- **RELIQVAE** *partes.* Pronomen, *ſigno I.* Verbum K. Participium L. Aduerbium *M.*

H. Declina.

ATTICA.

II. Declinatio Atticorum à communi forma diuerſa eſt ratione Caſuum vel

- Omnium, qui in aliam declinationis ſpeciem transferuntur, terminatione nominatiui vel
  - Eadem exiſtente. Exẽplis gratia, Nominũ deſinens in
    - Ους: vt, τρίπους, quintæ declinationis ſimplicium, formant Attici more tertiæ ſimplicium: vt τρίπου, τρίπῳ, pro τρίποδος, τρίποδι, &c.
    - Ων: vt, ἀνδρών, tertiæ ſimplicium, declinant Attici more primæ contractorum, ἀνδρὼν, ἀνδρῶνι, ἀνδρῶνα, ἀνδρῶν, tanquam à ἀνδρεὼν. Vide Stephani animaduerſiones in Corinthum.
    - Ως: vt ἥρως, quartæ contractorum, ipſi declinant more quartæ ſimplicium: ἥρω pro ἥρωος, ἥρῳ pro ἥρωι.
    - Ης: vt, ἀριστοφάνης primæ contractorum declinant more primæ ſimplicium ἀριστοφάνου, ἀριστοφάνῃ. Sed tantum habentur in vſu, ait Anteſignanus, nominatiuus, accuſatiuus & vocatiuus in ſingulari & plurali.
  - Diuerſa quã nouam cõſtituũt Attici: exempli gratia:
    - Ευς: dicentes ἱππῆς pro ἱππεῖς: vt apud Xenoph. primo Cyropæd. ἠσπάζοντο αὐτὸν τοὺς ἱππῆς. Sic βασιλῆς pro βασιλεῖς.
    - Ην: vt, μάθων pro μάθωνος ſæpius vtitur Ariſtophanes, ἥρωι pro ἥρωος, χειμῶνα pro χειμῶνος Ariſtoteles & Thucydides.
    - Ις: vt, βασιλὶς pro βασίλισσα, αὐλητρὶς pro αὐλήτρια, μαθητρὶς pro μαθήτρια, καπηλίς pro καπήλισσα, ἀγαπητὸς pro ἀγαπητή, πρέσβεις pro πρεσβεία.
    - Ους: Nam compoſita à πούς, quintæ ſimpl. transferuntur ad primam terminatione mutata: vt, ἱπποπόδης, ἱπποπόδου pro ἱππόπους, ἱππόποδος.
    - Ως: Nam deſinentia in ος (non ſolum in αος, vt minus ſtrictè loquitur Grammaticus) lingua communi apud Atticos efferuntur per ως, ſi que α purum præceſſerit α mutatur in ε. Vnde quarta declinatio Attica nominum ſimplicium penes nonnullos Grammaticos. Dicunt ergo νεὼς pro ναός, λαγὼς pro λαγός, ταὼς pro ταός.
- Aliquorum tantum: idque in declinationis ſpeciebus vel
  - Generatim, ita
    - Vocatiuus ſingularis apud Atticos ſimilis eſt nominatiuo: vt, Ἀγάμεμνον ἄναξ dicit Euripides, pro ἄνα. Hoc non intelligens Io. Gramma. Atticos ait nominatiuum pro vocatiuo vſurpare.
    - Datiuus pluralis deſinens in σι à ν ephelcyſticum Atticè recipit ſequente licet conſonante.
  - Specialium nominum
    - Simplicium, In declinatione igitur
      - Prima & ſecũda, ad datiuũ pluralẽ Att. aſſumitur ιῶτα: vt, λευκοῖσι pro λευκοῖς, μόνοισι pro μόνοις.
      - Tertia
        - Nominatiuum, Accuſatiuum, Vocatiuum ſingularem neutrius generis in ον deſinentem efferunt Attici abiecto ν: vt, ἄλλο pro ἄλλον, τοῦτο pro τοῦτον, καλὸ pro καλόν. Quamuis ν quandoque adſcriptũ legatur ſequente vocali, vel conſonante: vt apud Eurip. in Iphig. ὡς τοῦτο θυγατρὸς οὐδέν ἐστι σοῦ πατρί. Et apud Ariſtot. 2. Poſt. cap. 8. ἐπεὶ δ᾽ ἐστὶν ὡς ἔφαμεν, ταυτὸν τὸ εἰδέναι τί ἐστι, τὸ εἰδέναι τὸ αἴτιον τοῦ εἰ ἔστι. Exempla ſunt hæc pronominis, cui idem quod nomini contingit.
        - Genitiuum ſingularem terminant Attici in ω: vt λόγω pro λόγου.
        - Datiuo plurali additur per paragogen Atticam ιῶτα: vt, λόγοισι pro λόγοις.
      - Quarta Attica
        - Quinque nomina, more antiquorum Atticorum, ν abijciunt in accuſatiuo, ἄθω, κῶ, κέω, λαγὼ: quibus adijciunt nonnulli ταώ.
        - Nomina à communibus Atticè formata, non mutant accentum, niſi in duobus, λαγῶς pro λαγός, ἑῶς pro ἑός. Propterea etiam hyperdiſſyllaba antepenultimam acuunt, licet vltima ſit longa: vt, Μενέλεως, Μενέλεω: quia Μενέλαος erat proparoxytonum.
      - Quinta
        - In Genitiuo ſingulari pro ο Atticè ſubſtituitur ω in tribus, teſte Clenardo & Anteſignano: vt, πόλεως, πόλεως pro πόλεος, πρέσβεως pro πρέσβεος. Sic & πῆχυς. Ναῦς, νηὸς Ionicè, νεὼς Atticè: vbi α penultimum vel η Ionicum etiam in pluralibus caſibus mutatur Atticè in ε: vt, νεῶν, νέας, νῆες, νέες.
        - Accuſatiuum ſingularem abbreuiant Attici: vt, ἀπόλλω pro ἀπόλλωνα, Μίνω pro Μίνωα, teſte Euſtathio, Atticum eſt & Ionicum. & ait ἐκεῖ, ἐν ἐν πολλοῖς ἀπαντᾶται αἱ δύο, οὕτως ὁμοῦ λαττ.
        - Nominatiuum pluralem in ες fœmininorum acuunt Attici in penultima: vt, γυναῖκες pro γυναικες, χεῖρες pro χεῖρες, ἐρίδες pro ἔριδες.
    - Contractorum: in quibus Attici potiſsime caſibus vtuntur contractis, quã ſolutis. In declinatione igitur
      - Prima:
        - Genitiui ſingularis ο Atticè mutatur in ω: vt, ἀληθέως pro ἀληθέος.
        - Accuſatiuus ſingularis deſinet Atticè in
          - Α ſin nominatiuus fuerit purũ: vt, ὑγιᾶ pro ὑγιέα. Annotat H. Stephanus per apocopen fieri ex ὑγιᾶν: vt Τυδῆ ex Τυδέα.
          - Η, nominũ tam propriorum quam adiectiuorum compoſitorum: vt, Δημοσθένην pro Δημοσθένεα, ἱπποτώδην pro ἱππότην.
        - Nominatiuus pluralis Atticè in ης deſinit, accuſatiuus in ας. Hoc eſt, quod ſupra diximus quædam huius declinationis nomina tranſire in primam ſimplicium.
      - Secunda:
        - Genitiuus
          - Singularis Atticè in ως deſinit: & retinet accentum, quamuis vltima ſit longa: vt, κέρως pro κέρατος.
          - Dualis Atticè contrahitur in ῳν: vt κερῷν pro κεράτοιν.
          - Pluralis tono tranſlato effertur ab Atticis: vt, πολέων pro πολεων.
        - Datiuus ſingularis, Nominatiuus, item Accuſatiuus & Vocatiuus plurales contrahuntur Atticè in α: vt, κέρᾳ, κέρα pro κέρατι, κέρατα.
        - Nominatiuus & Accuſatiuus duales: vt & in neutris Nominatiuus, Accuſatiuus, & Vocatiuus plurales contrahuntur in α Atticè: vt, κέρα ex κέραε: ὀνόματα ex ὀνόματα.
      - Tertia
        - Genitiuus ſingularis
          - Mutat ο in ω Atticè: vt βασιλέως pro βασιλέος.
          - Contrahitur Atticè, ſi ε ante ως fuerit purum: vt, Πειραιῶς pro Πειραιέως.
        - Accuſatiuus
          - Singularis Atticè contrahitur in α ſi genitiuus in ως contrahitur: vt Πειραιᾶ ex Πειραιέα. Apud Lycophronem autem etiam φονῆ ex φονέα factum legitur. Quamuis videri poſsit Apocope poetica ex φονῆα.
          - Pluralis contrahi videtur apud Thucydidem, Δωριᾶς pro Δωριέας. Non tamen in omnibus eſt Atticus Thucydides.
        - Nominatiuus pluralis Atticè contrahitur in ης ιῶτα à nonnullis ſubſcripto: vt, βασιλῆς vel ῆς pro βασιλέες.
      - Quinta: omnes caſus Ionici, qui poſſunt recipere contractionem, Atticè contrahuntur: vt, κέρως ex κέραος communiter κέρατος.
      - Comparatiuorum in ων Accuſ. ſingularis Ionicus contrahitur Atticè in ω: Nominatiuus, Accuſ. & Vocat. plurales neutrius quidem in α, reliquorum generum in ους: vt, μείζω pro μείζονα, μείζους pro μείζονες, &c.

I. PRONOMI-

I. PRONOMINA quoque apud Atticos, non nulla habent peculiaria:

- Poſſeſſiua, & alia quæ more nominum ſecundæ & tertiæ ſimplicium declinantur, eaſdem quæ nomina, mutationes recipiunt. Vt, [illegible] pro [illegible]. Neutra etiam ν abijciunt Attici. Vt monstrat H. Stephanus in indice Theſauri, αὐτό Attice pro αὐτόν: Vt τοιοῦτον & alia ſimilia eadem exeunt ſine ν quod tamen addi interdum comperitur ſed rarius. Aliquando αὐτὸ habet adiunctum [illegible]. Vt [illegible]. Stephanus.
- Demonſtratiua. ι, ὁδί, &c. in fine recipiunt Attice particulam: ut [illegible] tranſpoſito tamen in nominatiuo & datiuo [illegible]. Annotat H. Stephanus, Attice mutuo [illegible] ſuſcipi, ut id etiam cum aliis pronominibus iunxerunt [illegible] pro [illegible]. Οὗτος, ἐκεῖνος, & eorum compoſita, ſi deſinant in conſonantem [illegible] longum acquirunt initio per paragogen. Atticiſmi ſunt Vocalem breuem [illegible] ſemper acuta. [illegible] pro [illegible] pro [illegible] pro [illegible] pro [illegible]. Scribit Clenardus Atticos in neutro ſingulari addere [illegible] pro [illegible]. Addunt autem ista [illegible] ad [illegible] ſignificationis intendendam, Vt res præſens Veluti digito indicetur: quemadmodum Latini adduntur met, te, pte, ce, egomet, tute meapte, huiusce.

II. VERBORVM Attico affectionibus cum plures ſint diligenter & methodice eſt attendendum, quatoque fieri poteſt compendio, in Vna Vel altera tabella temporum Varietates certis regulis comprehenſa, ab omnibus diſſentium ſunt colligenda. Contingunt igitur Verbis nonnulla varia:

- Thematum. Vide ſign. *
- Tęporum quorum apud Atticos à communi lingua Varietas notari poteſt, tum in Verborum
  - Initio, quod occupat AVGMENTVM. Hoc ſuo more de formant Attici in
    - Simplicibus, in quibus Vel
      - Inducunt, cũ alias non adeſſet. Sic
        - ει mutatur Attice in ηι. Vt [illegible] pro [illegible]. Contrarium affirmat H. Stephanus communiter [illegible] hac caſſata [illegible] Attice Vero [illegible] ſequi Euſtathiũ [illegible] Grammaticorum [illegible] ſequi [illegible]
        - ει mutatur Attice in ηι. Vt [illegible] pro [illegible]. Sic Euſtathius. Hinc etiam pro [illegible] & [illegible]
      - Abijciunt
        - Penitus. Vt, [illegible] pro [illegible] pro [illegible].
        - Ex parte duntaxat non adijciendo, Vt notat Euſtathius, ad ſyllabicum imperfecti primam literam præſentis: Vt, [illegible] pro [illegible] pro [illegible] pro [illegible].
      - Mutant mutatum,
        - Syllabicum augmentum in temporale Vertunt Attici Vt [illegible] pro [illegible] in tribus Verbis [illegible].
        - Augmentum commune ει & ευ Attici Vertunt in ηι. Vt, [illegible] pro [illegible] pro [illegible] pro [illegible].
        - Temporale augmentum in Verbis ab α incipientium, reſiliunt Attici teſte Euſtathio in εα. Vt [illegible] pro [illegible]. Hoc nonnulli poeticum exiſtimant.
      - Multiplicantur: notanda ſunt regulæ.
        - In Verbis ab α breui, ε & ο incipientibus, Attici perfecto communi præponunt duas primas thematis literas: Vt [illegible] Attice [illegible] [illegible] ex [illegible]. Hoc ipſum Verò augmentum in Plusquamperfecto denuo augent tempore Vt [illegible] in plusquamperfecto tamen, actiua & media Verba [illegible] hoc non agunt. Dicunt enim [illegible] & [illegible] ab perf. [illegible] & [illegible] inter ea etiam notari debet quod attinet penultimam hoc eſt, tertiam ſyllabam à prima eiuſmodi Atticorum præteritum cum nonnunquam
          - Variatur, quando præteritum excedat numerum trium ſyllabarum. Tunc enim corripitur ἐ, ſi fuerit, η mutatur in ε ſi [illegible] Vel longæ Vocalis abijcitur [illegible] in poſteriore. Vt [illegible]. Excipitur tamen [illegible] Verbi [illegible] Vt differat ab [illegible] Verbi [illegible].
          - Nõ Variatur, in iis Verbis quæ non excedunt numerum trium ſyllabarum, Vt [illegible]. Vel quarum tertia ſyllaba eſt poſitione longa: Vt [illegible]. Hic Verò notanda duo.
            - 1. Quædam per Atticã epẽtheſin accipiunt ει. Vt, [illegible].
            - 2. Quædam per metatheſin transponuntur: Vt [illegible] & [illegible].
        - Verbis ab α & ε incipientibus, Vt & nonnullis aliis Attici [illegible] commune augmentum præponunt eodem ſpiritu manente: Vt [illegible]. Sic [illegible] Vinum fundo [illegible] Atticum eſt apud Euſtat. Hoc autem in plusquamperfecto alio adhuc tempore in medio augentur. Vt [illegible] & in plusquamperfecto Attice [illegible].
    - Compoſitis. Vide ſignum. ¶
  - Fine. Vide ſign. †

*Thema-

ATTICA.

- * Themata *Attici permutant, vt coniugatio ratione characteriſtica litera vel*
  - Eadem *manent: vt,* [illegible] *dicunt pro* [illegible] *pro* [illegible]: [illegible] *pro* [illegible]. *In 4. coniugatione duplex* σσ *mutant in duplex* ττ *vt,* [illegible] *pro* [illegible].
  - Diuerſa *euadunt, abeuntque vel*
    - *Barytona in*
      - Aliam *Barytonam: vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]. *T raro eſt characteriſticum,* & *in Atticis tantum, aut Anteſignanum, vel poeticis.*
      - Circumflexam: *vt,* [illegible] *pro* [illegible]. [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible] *pro quibus Aeoles dicunt* [illegible]: [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
    - Circumflexa *in Barytonam: vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]. *Finita in* ζω *Atticè à circumflexis facta: vt,* [illegible], [illegible]. *Vltra imperfectum non coniugantur, ſed reliqua tempora à circumflexis, vnde ducta ſunt mutuantur, teſte Anteſignano.*
- * Compoſitorum *verborum vel ſine, vel non ſint in vſu ſimplicia, augent Attici*
  - Initium: *vt* [illegible], [illegible] *demittebat. Atticè* [illegible]: & [illegible] *pro* [illegible] *dimiſſus eſt.*
  - Medium, *ſimplex nimirum verbum inuſitatum: vt,* [illegible], [illegible]: [illegible], [illegible].
  - Vtrumque: *vt* [illegible], [illegible]: [illegible], [illegible]: [illegible], [illegible].
- * Fini *verborum penultimã adiungimus, & alia quæ præter augmentum occurrunt:* & *ita ſecundum Atticorum proprietatem conſideramus* GENVS
  - ACTIVVM: *eiuſque modus,*
    - Indicatiuum: *cuius tempora Attica formatione ſunt fere talia:*
      - Præſens:
        - Verborum *in* μι *tertiam pluralem, quæ ſimilis eſt datiuo plurali Participij, reſoluunt Attici: vt* [illegible] *pro* [illegible], *pro* [illegible]. *Hoc alij proprium Ionum faciunt.*
        - Quod *Dores agunt in ſecunda circumflex. vt* α *perpetuò mutent in* η, *id Attici ſunt imitati in 4. verbis,* [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].
      - Imperfectũ.
        - Tertia *pluralis in* ν *deſinens, vertitur in* σαν: *vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible]. *Hoc Bœotice vel Chalcidicè dictum eſt. Fuit autem* Chalcis *in Eubœa, Athenienſium vetus colonia.*
        - Verbum [illegible], *in prima perſona habet* [illegible] *pro* [illegible], *per craſin, ex Ionico* [illegible].
      - Perfectum.
        - Verba *diſſyllaba 1.* & *2. barytonorum,* ε *penultimum mutant Atticè in* ο: *vt,* [illegible] *pro* [illegible].
        - Tertia *pluralis in* ασι *mutatur Chalcidice in* αν: *vt,* [illegible] *pro* [illegible].
        - Penultima ε, *Bœotorum more vertitur in* ει: *vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
        - Verbum *anomalum* [illegible] *Atticè reſoluit penultimam,* & *pro* [illegible], *dimiſſi, habet* [illegible]: *pro* [illegible], *dimiſſi ſunt,* [illegible], *pro* [illegible] *remiſſi ſunt,* [illegible]. *Ergo in locum* [illegible] *iota ſubſtituunt* ω. *Ita aliqui in hoc eodem tempore loco* [illegible] *vſurpant* ω: *vt,* [illegible] *dicunt pro* [illegible], *ab* [illegible]: [illegible], *teſte Anteſignano.*
      - Pluſquamperfectũ.
        - Prima & *tertia ſingularis Atticè deſinit in* η: *vt* [illegible] *pro* [illegible] & [illegible]. *At Caninius, à prima Ionica in* εα, & *tertia in* εε, *fiunt duæ Atticæ in* η: *vt* [illegible], [illegible] *à* [illegible], [illegible], *ab* [illegible].
        - Tertia *pluralis Atticè deſinit in* εσαν: *vt,* [illegible] *pro* [illegible].
      - Aoriſtus *primus.*
        - In *quinta coniugatione* α *penultimum mutatur in* η, *ut in* [illegible]: *vt* [illegible], [illegible], [illegible]. *Alij iota non ſubſcribunt: nec neceſſarium eſt. Ad producendam enim penultimam Aoriſti ſufficit,* α *breue futuri mutaſſe in* η. *Qui verò ſubſcribunt, ad præſentis* η *reſpiciunt, quod ſolet in* ι *conuerti.*
        - Tertia *pluralis formatur Atticè, vt in Imperfecto: vt,* [illegible], *pro* [illegible].
      - Aoriſtus *ſecundus: Tertia pluralis formatur, vt in Imperfecto: vt* [illegible] *pro* [illegible]. *In verbis autem in* μι *contrarium agunt Attici. Per ſyncopen enim contrahunt eam perſonam: vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
      - Futurum *primum:*
        - Secunda & *tertia ſingularis effertur Atticè per* ει: *vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
        - In *quibuſdam barytonis formatur Atticè Futurum more circumflexorum: vel quod ipſorum præſens quondam fuerit circumflexum: vt,* [illegible], [illegible], *quaſi* [illegible]: *vel quod habeatur, tanquam eſſet circumflexum: vt,* [illegible], *ab* [illegible], *quaſi eſſet ab* [illegible].
        - Deſinens *in* σω, *plus quàm diſſyllabum, eſſerri ſine* σ *vitandi cauſa, terminatur Atticè in* ω *circumflexum, abiecto* σ: *vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible]. *Sin deſinat in* ασω *vel* εσω, *vnà cum* σ *abiicit quoque adhærentem proximè vocalem* α & ε: *vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], *ab* [illegible]: [illegible] *pro* [illegible], *ab* [illegible].
    - Imperatiuum & *reliquos, qui ipſi quoque variant, de quibus Vide ſign. N.*
  - PASSIVVM, *de quo inferius ſub ſigno O.* & MEDIVM, *de quo ſign. P.*

N. Reliquorum modorū variatio ſimiliter notāda eſt.

- **Imperatiuo: in quo**
  - In verbis duobus tonus mutatur Atticè. λαβὲ ἰδὲ pro λάβε ἴδε.
  - Tertia pluralis præſentis & aoriſtorū Atticè formatur, vt genitiuus pluralis participiorum, vel ſaltem vt tertia dualis præſentis Imperatiui: vt, τυπτόντων pro τυπτέτωσαν, ποιούντων pro ποιείτωσαν: ποιείτων pro ποιείτωσαν, & ſubauditur ἔστωσαν τυπτόντων, ſint ex numero verberantium. Ait Neander hanc tertiam nonnunquam ſimilem eſſe tertiæ dualis: vt τυπτέτων, pro τυπτέτωσαν, ἴτων pro ἴτωσαν. De quo Euſtath. Ἴτωσαν, ait, aut per ſyncopen factum eſt ex ἴτωσαν: aut à tertia ſingular. ἴτω per aſſumptionem literæ σ. Plutarchus compoſiti meminit ἀνίτων pro ἀνίτωσαν.
  - Secunda ſingularis verborum in μι contrahitur Atticè: vt, τίθη pro τίθεθι, ἵστη pro ἵσταθι, ἀνάβα pro ἀνάβηθι, κατάβα pro κατάβηθι. Ait Neander vſurpare Atticos tertiam perſonam Imperfecti pro Imperatiuo. Dicunt ita φάθι pro φαθί, ἴσθι pro ἴσθι, δίδου pro δίδοθι, ἄπει pro ἄπιθι. Cur autem diximus ἀνάβα, cum videatur dicendū eſſe ἀνάβηθι, quemadmodum στῆθι. Ergo quamuis communiter Aor. 2. Imperatiui verborum in μι vocalem Indicatiui ſeruet, Doricè tamen, & in ſequentibus exemplis Atticè ponitur α pro η. Vt rectè obſeruat Anteſignanus: vt φάθι, dic pro φῆθι, σύμφαθι, conſitere pro σύμφηθι, ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι, κατάβαθι pro κατάβηθι.
- **Optatiuo: in quo**
  - Primæ ſingularis præſentis vltima ſyllaba μι vertitur Atticè in ν: vt τρέφοιν pro τρέφοιμι. Vt apud Euripid. ἁμαρτίαν ἐμὴν, εἰ τρέφοιν τὰ σὰ κακά. Obſeruet hic Caninius. Vel etiam in ην in verbis circumflexis poſt factam contractionem: vt ποιοίην pro ποιοῖμι, φιλοίην pro φιλοῖμι, χρυσοίην pro χρυσοῖμι. Sic Aoriſtus ſecundus σχοίην pro σχοῖμι ab antiquo σχῶ. Hunc morem circumflexorum imitantur etiam verba in μι tertiæ coniugationis non ſolùm in præſenti, ſed etiam in Aoriſto ſecundo: vt, διδοίην, διδῷην, δῴην, & δοίην, δῴη, δοίη pro διδοῖμι, δοῖμι. Quidam iota non ſubſcribunt, Dorum more.
  - Secunda & tertia ſingularis & tertia pluralis Aoriſti primi Atticè formatur, vt apud Aeolas: vt, τύψειας pro τύψαις, τύψειε pro τύψαι, τύψειαν pro τύψαιεν.
  - Prima & tertia pluralis verborum in μι apud Atticos per ſyncopen efferuntur: vt, τιθεῖμεν pro τιθείημεν, ἱσταῖμεν pro ἱσταίημεν, διδοῖμεν pro διδοίημεν.
- **Infinitiuo:** In huius temporibus Attici ante ν & ναι finale, ponunt ſyllabam μεν & ex diphthongo ſi qua μι antecedat, ſubiunctiuum iota vel υ detrahunt: ſique ſolum ν fuerit, ναι addunt: vt, τύπτειν, Ionicè τυπτέμεν, Atticè τυπτέμεναι. Item ἔμεναι & ἔμμεναι pro εἶναι, Ionicè habet ἔμμεν, Att. ἔμμεναι. Habet tamen etiam ἦν pro quo per metatheſin εἶναι, & Atticè ἔμεναι ex Ionico ἔμεν.

O. PASSIVI quoque generis, quo Attici libentius, quā actiuo vtuntur, proprietates occurrūt, in modo.

- **Indicatiuo: cuius tempora ſunt fere talia:**
  - **Præſens.**
    - Secundæ ſingularis finale. Atticè mutatur in ει idque in omnibus ferè præſentibus & futuris, paſſiuæ & mediæ vocis, plerarúmque coniugationum: vt, τύπτει pro τύπτῃ, λέγει pro λέγῃ. Olim autem in ηαι terminabatur: vt, φαγεσαι pro φάγῃ: quo pacto nonnunquam formantur ſecunda perſona circumflexorum: vt, καυχάεσαι, ἄσαι, pro καυχᾷ, καυχᾶσαι, καυχᾶσαι.
    - Eadem ſecunda ſingularis verborum in μι, abiecto σ contrahitur Atticè: vt, τίθεσαι, τίθεαι, τίθῃ: ἵστασαι, ἵστααι, ἵστη.
    - Breues vocales Attici abijciunt, ait Plutarchus: vt λέγομαι pro λέγομαι, εἶμαι pro εἷμαι. Quinetiam in nonnullis in μαι vocalē longam ſeruant: vt ἥρημαι, ἥρηαι, ἥρηται, pro ἥρημαι, &c. ab ἥρηκα, ἥρηαι, ἥρηται, ἥρηται, pro ἥρηται, ἑστᾶσι, ἑστᾶσι, pro ἑστηκασι, ἑστάμεν, pro ἑστήκαμεν.
  - **Imperfectum,** ſecundam ſingularem verborum in μι paſſiuæ & mediæ vocis, Atticè contrahit, ex reſolutione Ionica: vt ἐτίθεσο, Ion. ἐτίθεο, Att. ἐτίθου: ἵστασο, ἵστω, ἐδίδοσο, ἐδίδου, ἐδίδω.
  - **Perfectum.**
    - Primæ ſingularis penultima ſi duplex μ ſi fuerit, prius mutatur Atticè in σ: vt, πέπεισμαι pro πέπειμμαι. Sin fuerit σ illud nonnunquam in θ mutatur: vt πέπεισθμαι pro πέπεισμαι, nonnunquam penitus abijcitur: vt, κεκόνιμαι pro κεκόνισμαι, à κονίω. pulueruleutus. πεπόλισμαι pro πεπόλισμαι.
    - **Tertia perſona pluralis, in**
      - Quatuor prioribus coniugationibus ante ται Atticè acquirit α, ſi ſiue præceſſerit tenuis, mutat in aſpiratam: vt, ex τέτυπται, fit τετύφαται, τετύφαται, pro τετυμμένοι εἰσίν. Sin præceſſerit κ, mutat ipſum in characteriſticam præteriti Medij: vt, πεπλέχαται, à πέπλεγμαι, pro πεπλεγμένοι εἰσί.
      - Quinta coniugatione tantùm interponit Atticè: vt ἐψάλαται, ab ἔψαλται, pro ἐψαλμένοι εἰσί.
      - Sexta α ante ται collocat Atticè, præcedente vocali in breuem mutata: vt. πεποιέαται pro πεποίηνται. Quædam tamen diphthongum ſeu vocalem antepenultimam ſeruant longam: vt, δεδαίαται pro δεδαίανται, diuiſi ſunt: δεδόαται ab inuſitato δάω pro δαίω incenſi fuerant.
  - **Plusquam perfectum,** tertiam pluralem Atticè format à tertia perfecti, ν mutando in α, & augmentum imperfecti præponendo: vt, ἐτετύφατο, à τετύφαται, pro ἐτετυμμένοι ἦσαν: πεπλέχατο à πεπλέχαται: ἐβέβλητο, & per epentheſin Atticam ἐβεβλήατο, pro ἐβέβληντο.
  - **Aoriſtum** poſteriorem magis amant Attici, quàm priorem: vt ἐῤῥίφην potius dicunt quā ἐῤῥίφθην, ἐγράφην quàm ἐγράφθην. Hoc tradit ſcholiaſtes Sophoclis priores Aoriſtos paſſiuos vt plurimum inuſitatos eſſe. Vbi poſteriores in vſu ſunt. Addit Stephanus, inuſitatos eſſe, præterquam apud Poetas.
  - **Futurum** primum ſecundæ finale η mutat Atticè in ει. vt τυφθήσει pro τυφθήσῃ: in præſenti dictum eſt.
- **Imperatiuo: in quo**
  - Secunda ſingularis verborum in μι non aliter quàm in imperfecto Atticè contrahitur: vt, τίθου pro τίθεσο ex τίθεο: ἵστω pro ἵστασο, δίδου pro δίδοσο, δίδοο.
  - Tertia dualis vſurpatur Atticè pro tertia pluralis præſentis, & vtriuſque aoriſti: vt, τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν, τυψάσθων pro τυψάσθωσαν. Caninius in præterito quoque τετύφθων inquit pro τετύφθωσαν vſurpari.
- **Optatiuo:** Heic in præterito perfecto, Xenophon pro μεμνῷτο dicit μεμνῷτο, meminiſſet. In prima Cyropæd.
- **Infinitiuo:** Vbi non minus ſyllaba μι ante ναι collocatur, quàm in actiuis: vt, τυφθήμεναι pro τυφθῆναι, τυψάσθαι pro τυψάσθαι.

F.

MEDII *generis Attica formatio eadem eſt, qua actiui & paſſiui: quatenus cum iis temporum ſimilibus terminationibus conuenit. Ergo in*

- Indicatiuo
  - Præſentis & *Futuri ſecunda perſona ſingularis Atticè deſinit in ει, vt in paſſiuo: vt,* τύπτει *pro* τύπτῃ, τύψει *pro* τύψῃ*; In verbis autem in* μι, *contrahitur vt in paſſiuo: vt,* τίθῃ *pro* τίθεσαι.
  - Imperfecti & *Aoriſti ſecundi verborum in* μι *ſecunda ſingularis ex Ionica reſolutione Atticè contrahitur, vt in Imperfecto paſſiuo: vt,* ἐτίθου *pro* ἐτίθεσο, ἐτίθεσο *pro* ἐθέσο, ἵσω *pro* ἵστασο, ἐδίδου *pro* ἐδίδοσο.
  - Plusquamperfecti *prima & tertia ſingularis, eodem pacto, vt in actiuo, Atticè variat: vt,* ἐτετάγμην *pro* ἐτετάγμεν, ἐτετάγμην *pro* ἐτετάγμεθα.
  - Futura, *quibus medij generis libentius, quàm actiui, Attici vtuntur, formantur Atticè à futuris actiuis: vt,* ἀναβιβῶμαι *pro* ἀναβιβάσομαι. *Eorundem etiam ſecundam perſonam vt præſentis in* ῃ *terminant: vt,* ἀπολῶμαι, ἀπολῇ & *Atticè* ἀπολεῖ.
- Imperatiuo
  - Secunda *ſingularis verborum in* μι *Ionicam terminationem contrahit Atticè, vt in paſſiuo: vt,* θοῦ *ex* θέο *pro* θέσο: ἵσω *ex* ἵσαο *pro* ἵστασο: δίδου *ex* δίδοο *pro* δίδοσο: δοῦ *ex* δόο *pro* δόσο.
  - Tertia *pluralis præſentis & Aoriſtorum Atticè formatur inſtar tertiæ dualis vt in paſſiuo quoque dictum eſt: vt,* τυπτέσθων *pro* τυπτέσθωσαν: ποιείσθων *pro* ποιείσθωσαν.
- Infinitiuo, *perfectum formatur, vt nonnulla tempora infinitiui actiui & paſſiui: vt,* τετύφθαι *pro* τετύφθαι.

L.

PARTICIPIA *partem nominis & verbi capiunt. Ergo iiſdem, quibus nomen & verbum affectionibus Atticis obnoxia ſunt. Notandum tamen hic eſt:*

- Participia *dualia fœminina formant Attici, vt maſculina, ut Caninius in Helleniſmo: vt, apud Sophoclem pro* ἀφεῖσθαι, προλείποντε, λαβόντε, *de duabus ſororibus dicitur pro* ἀφεῖσα, προλιπούσα, λαβούσα. *Videtur tamen hoc non ad formam participiorum ſed ad conſtructionem &* ἐναλλαγὴν *Atticam generum referendum eſſe.*
- Perfectum *Ionicum Atticè contrahitur: vt,* ἑστηκώς, *Ionicè* ἑστεώς, & *Atticè* ἑστώς. *Apud Euripidem in Iphig. legimus* ἀγρίως γεγώς, *pro* γεγαώς.

M.

ADVERBIA *apud Atticos diuerſimodè & ipſa formantur, quâ do præter communem penes alios vſum vel*

- Augentur: *ita, vt accedat ipſis aliquid in;*
  - Initio, *per* πρόσθεσιν*: vt,* ἐχθὲς *pro* χθές.
  - Fine: *nimirum*
    - I: *vt,* οὑτωσὶ *pro* οὕτως: νυνὶ *pro* νῦν, *cùm punctum temporis ſignificat, dicit Caninius:* νυνὶ δὴ, *pro* νῦν δή: νυνγαρὶ *pro* νῦν γάρ.
    - E I: *vt,* ὥσπερεὶ *pro* ὥσπερ: ἐκεινεὶ *pro* ἐκεῖ: καθάπερεὶ *pro* καθάπερ.
    - T I: *vt,* πάντοτι *pro* πάντοτε, οὑτωσίτι *pro* οὑτωσί, μεγάλωστι *pro* μεγάλως, νυνὶτι *pro* νῦν.
    - X I: *vt,* ναιχὶ *pro* ναί, οὐχὶ *pro* οὐ.
- Minuuntur *in*
  - Initio: *vt,* ᾆπερ *pro* καθάπερ.
  - Fine: *vt,* πρῷ *pro* πρωΐ. *Scribunt Corinthus & Philoponus, Atticos qualitatis aduerbia terminare in* ον*, quæ alij in* ως*: vt,* δίκαιον *pro* δικαίως, πρέπον *pro* πρεπόντως. *Ipſos tamen reprehendit H. Stephanus, dicens* δίκαιον, πρέπον *& ſimilia, eſſe participia accuſatiui caſus, loco genitiui Atticè vſurpata, pro* δικαίου, πρέποντος.
- Minuuntur *; nimirum*
  - A *in* ει: *vt,* ἐνταυθεῖ *pro* ἐνταῦθα.
  - E *in* I: *vt,* ἐνθαδὶ *pro* ἐνθάδε.
  - O *in* I: *vt,* δευρὶ *pro* δεῦρο.
  - Ως *in* H: *vt,* ἄλλη *pro* ἄλλως, πῆ *pro* πῶς, ἀμαχητὶ *pro* ἀμαχητῶς.
  - Ον *in* α: *nimirum deſinentia in* ον*, neutris nominibus ſimilia, in terminatione plurali efferunt Attici, & ab Euſtathio vocantur* πληθυντικὰ ἀντὶ ἑνικῶν*: vt,* πρῶτα *pro* πρῶτον, πρότερα *pro* πρότερον, φίλα *pro* φίλον.
  - Nomina *datiui pluralis ſecunda ſimplicium pro aduerbiis vſurpant Attici: vt,* Θήβησιν *pro* ἐν Θήβαις, Ἀθήνησιν *pro* ἐν Ἀθήναις.

C. PLVRES quoque dictiones præter communem vſum diuerſimodè inuicem Atticorum exemplo iũgi poſſunt rationetum

- Ortographia: quando ſola ſcriptio diuerſa eſt, non ſenſus verborũ: ita vt plures vna dictiones vel
  - Diſſoluantur: cùm eſſent iungenda Atticorum eſt diuidere, at Corinthus vt, ὐδ᾽ ἓν pro ὐδὲν, ὐδ᾽ ἂν εἷς pro ὐδ᾽ εἷς ἄν. μηδ᾽ ἂν μία, pro μηδεμία ἄν. Hoc tamen rarius fit, quàm inter Iones: quorum diſſolutio propria eſt.
  - Iunguntur: cùm eſſent diſſoluenda. Contractione vel
    - Intercedente, quam inquit Plutarchus, familiarẽ Attico eſſe: & Corinthus eos κατ᾽ ἀκρίβειας, ad ſatietatem vſque ſynalœphis vti. Contrahuntur autẽ imprimis Attici præpoſit. & Coniunctio καὶ cum ſuo nomine: præter illa tamen & alia. Contrahuntur ergo vel
      - Simpliciter
        - Diphtongi, in alias:
          - AI E I in α: vt, κἆτα pro καὶ εἶτα.
          - A I O I in ῳ: vt, κῷον pro καὶ οἶον.
          - A I O Y in ου: vt, κὐκ pro καὶ ὐκ.
        - Vocales
          - Breues omnes
            - Aα in α: vt, τἀρχαῖα pro τὰ ἀρχαῖα.
            - A ε in α: vt, τἄπι pro τὰ ἐπὶ. } ſi neutrũ plurale ſequatur α vel ε.
            - A I in α: vt, θαἰμάτια, pro τὰ ἱμάτια.
            - A o in ω: vt, τὤργια pro τὰ ὄργια.
            - O A in
              - ω: vt, ὡνὴρ pro ὁ ἀνήρ.
              - ω: vt, τὤλλο pro τὸ ἄλλο in neutris.
              - α: vt, τἀργύριον pro τὸ ἀργύριον.
            - OE in
              - ου: vt, ὑμὲς pro ὁ ἐμὲς.
              - α: vt, ἅτερος pro ὁ ἕτερος.
            - O I in οι: vt, θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον.
            - O o in ω: vt, ὡλύμπιος pro ὁ ὀλύμπιος.
          - Mixtæ:
            - O η in ου: vt, θὐμισυ pro τὸ ἥμισυ.
            - H ε in η: vt, μὴδ᾽εικα pro μὴ εἴδεικα.
      - Mixtæ, vocales & diphtongi, vt præcedat vel
        - Vocalis.
          - O ει in ου: vt, ὑκότερος pro ὁ εἰκότερος.
          - O ευ in ου: vt, μὐρω pro μὴ εὕρω.
          - Ω ει in ω: vt, ἐγῷδα pro ἐγὼ εἶδα.
        - Diphthongus.
          - A ι α in α: vt, κᾄδεικα pro καὶ ᾄδεικα.
          - Aι ε in
            - α: vt, κἀγὼ pro καὶ ἐγώ.
            - η: vt, κἀτ pro καὶ εἶτ.
          - A ι η in η: vt, ἐπημέραι pro ἐπαὶ ἡμέραι.
          - A ι ο in ω: vt, χὤκυον pro καὶ ὁ κύων.
          - H ε in η: vt, τηλεφαντίνῃ pro τῇ ἐλεφαντίνῃ.
          - O ι α in ω: vt, ὦλλοι pro οἱ ἄλλοι.
          - O ι ε in
            - α: vt, ἅτεροι pro οἱ ἕτεροι.
            - ου: vt, ὑμοὶ pro οἱ ἐμοί, μοὐστὶν pro μοὶ ἐστὶν.
          - Ου α in
            - ω: vt, τὤπόλλωνος pro τοῦ Ἀπόλλωνος.
            - α: vt, τἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρός.
          - Ουε in α: vt θατέρου pro τοῦ ἑτέρου.
          - Ουη in η: vt θημετέρου pro τοῦ ἡμετέρου.
          - Ωα in ω: vt, τὠπόλλωνι pro τῷ Ἀπόλλωνι.
          - Ωι in α: vt, θατέρῳ pro τῷ ἑτέρῳ.
          - Ωϊ in ῳ: vt, πατρῴῳ pro πατρῴιον.
          - Hη in η: vt, θημέρα pro τῇ ἡμέρα.
    - Non intercedente, quando integra dictiuncula, nulla literarum ablatione aut permutatione, in vnum coeunt vt, κατὰκορα pro κατὰ κόρα, ἀνακρατος pro ἀνὰ κρατος, apud Xenophontem, ὐδ᾽ ἐὰν pro ὐδ᾽ ἐὰν, apud Ariſtoph. in ranis.
- Syntaxeos Vide ſign. ¶

¶ Synta-

¶Syntaxeos, *quando plures dictiones orationis conſtituendæ gratia concurrunt. Hic igitur notanda eſt Atticorum conſuetudo quatenus in orationis ſtructura aliquid vel*

- Integrum *membrum. Hoc vocat Euſtath.* παράλληλα τιθέναι τὰ ὑποδιαιρούμενα, *quando orationis membra ſynonyma copulantur. Apud Homerum*, μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι ... ἐλθεῖν: *Vbi* ἄλλοι ὑπὸ νύκτας ... *idem ſignificant, circumſcitum nimirum. Idem Hom. ait*: Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι, Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος οὔτ' ἐτέλεσσας: *quorum omnium idem fere ſenſus eſt.*
- Abundat
  - *Vitia tantum dictio, Scilicet*
    - Articulus. *Solent Attici, inquit ſchol. Ariſtoph.* τὸ ἄρθρον πλεονάζειν. *Ergo abũdat Articulus*
      - *Simplex ad*
        - Præpoſitiuum: *quando nimirum* ἀντωνυμία *repetitur: vt apud Thucyd. lib. 8.* καὶ αἱ μὲν ... *pro* αἱ μὲν πλείους ...
        - Poſtpoſitiuum. *Annotat Soph. ſchol. ſolitos fuiſſe veteres vtrumque articulum vni eidémque nomini adiungere: vt, apud Cratinum.* ὅσπερ φιλοκλῆς τὸν λόγον διέφθορεν: *vbi* ὅς *&* τὸν *adhærent nomini* λόγον *&* τὸν *ſuperfluum eſt.*
        - Nomen: *vt apud Ariſtot. in Pluto.* ... ὁ θεράπων λέξας τύχῃ. *Annotat hic ſchol.* τὸ *redundare. Apud eundem in Ran.* ... τὰ πλεῖν ... *pro* πλείω ... *non retinebo iſta longiore tempore. Imprimis etiam ſolet præponitur, numeralibus, ſuperlatiuis, infinitis interrogatiuis: vt,* τὸ τίνα λέγεις, *quã dicis? Apud Gregor.* ὅτι καὶ πόσον, καὶ πόθεν: *quia nam, & quantum & vnde. Apud Lucam cap. 1.* ἐνένευον τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν. *Ita dicimus* τίς αὐτῶν, *pro* τίς. ποῖα αὐτῶν *pro* ποῖα. *Apud Luc.* τὸ πῶς ... ἄγειν, τὸ *redundat.*
        - Verbum. *Sic* τὸ *Atticè abundat ante Infinitiuum, præfixas habens voculas* μὴ οὐ: *Vt, apud Xenoph.* ἀλλ' οὐδεὶς σοι ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέγειν: τὸ *redundat. Opinatur quidem ſchol. Thucydidis, elleipſin eſſe præpoſit.* διὰ *pro* διὰ τὸ μὴ οὐ λέγειν: *ſed reſiſtit H. Stephanus. Huc etiam reducit Stephanus pleonaſmum Articuli* τὸ: *qui legitur apud Lucam, cap. 22.* ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, τὸ πῶς ἂν ἀνέλωσιν αὐτόν. *Qui pleonaſmus ſimilis eſt illi quem inter coniunctiones particulæ* ὅτι *annotabimus Ait autem Stephanus: Nonnulla in ſuo ſermone habent Euangeliſtæ quæ quum à ſermonis Græci conſuetudine abhorrere videantur, debent contra illis, cum optimis quibuſque ſcriptoribus communia exiſtimari.*
      - Geminatus: *vt, apud Platonem* τὰ ποῖα τὰ ταῦτα λέγεις *pro* ποῖα ταῦτα λέγεις: *ita etiam dicitur,* τὰ ποῖα αὐτῶν ἔργα, *pro* ποῖα ἔργα.
    - Nomen: *Quando abundãtis ſignificatio vel*
      - *Aliena eſt penitus ab eo quod dici debet: vt, ſi addatur* τίς, ὅσος, ἄλλος. *Exempli gratia apud Lucian.* πόσον δέ τις ὅσον *pro* πόσον δὲ ὅσον. *Apud Plat.* οἷός τις ἐστὶν ὁ πυρετός *pro* οἷος ἐστὶν ὁ πυρετός. *Sic* πόσος τις *pro* πόσος, ὀλίγοι τινὲς *pro* ὀλίγοι, πᾶς τις *pro* πᾶς, ἕκαστός τις *pro* ἕκαστος, αὐτός τις *pro* αὐτός, πένης τις *pro* πένης, ἐγὼ δέ τις, *pro* ἐγὼ. ... *pro* ὀλίγον, μικρὸν ὅσον *pro* μικρόν. *Non item* θαυμαστὸν ὅσον *pro* θαυμαστόν. *Nam* ὅσον *hic abeſſe non poteſt. Significat enim mirum quantum.*
      - *Non quidem eſt aliena ſed tamen incluſa alteri, cui adhæret, vel nomini vel verbo. Nomini quidem: vt ſi ſynonyma,* ἰσοδυναμοῦντα *vel* παράλληλα *iungantur vt,* θνητοῖσι βροτοῖσι, *apud Hom. Sunt autem* παράλληλα, *vel* σχῆμα ἐκ παραλλήλου, *quando duæ voces ſimul ponuntur* παράλληλοι, *quæ non ſignificatione, ſed* προφορᾷ *duntaxat differunt, vt ait Euſtathius. Verbo autem: vt,* ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, *oculis videre:* ... φωνῇ, *voce vocauit. Quo pertinet, quãdo nomen verbale additur verbo, quod eſt* παρατιθέναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα, *& ab Euſtathio vocatur* παρονομασία: *vt,* ... *vel ſaltem id additur, quod pars eſt verbi compoſiti: vt,* ξυνοικεῖν ξένοις, οἰκοδομεῖν οἶκον, νομοθετεῖν νόμον. *Hæc omnia ſunt Attica.*
    - Pronomen: *&* *quidem vel*
      - Simplex: *vt,* ἡμῖν *apud Sophoclem abundat, teſte ſcholiaſte. Dicunt quin etiam Attici,* ... αὐτοῦ *pro* ... *Item* σφῶν αὐτῶν σφίσιν αὐτοῖς, ἡμῖν αὐτοῖς: *vbi pleonaſmus eſt, vel* σχῆμα ἐκ παραλλήλου.
      - Geminatum: *H. Stephanus Pronomen* με *geminatum inuenit apud Ariſtoph. in Acharnenſibus* , ... με ... λέγειν ... με ... ἀθλιώτατον.
    - Verbum, *& reliquæ partes Orationis, de quibus ſign. Q.*
- Deficit. *Vide ſign. R. vel* Mutatur *vide ſign. S.*

VV 2 Q. Verbum

Q. Abundant etiam in orationis ſtructura aliqua partes Etymologiæ.

- **Verbum:** Vt apud Xenophontem φάναι, ἐκβαλλῶ ἐν τῆς τιμῆς τά τε γὰρ ἄλλα φάναι, σὺ κάλλιον εἰνοχοεῖς. Hic, ait Steph. non ſolum ſuperfluum eſt φάναι, ſed ferè etiam orationem turbat. Abundat etiam quando cum εἰπεῖν ἐκ παραλλήλου ponitur ab eodem Xenophonte: Vt, καὶ τὸν Ἀστυάγην σαλπίγξαντα εἰπεῖν ... φάναι, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ: Tales pleonaſmi apud Homerum, à quo ſchematum omne genus merito fluxiſſe dicitur, ſunt frequentiſſimi. Ita abundat εἶναι; Vt, τὸ νῦν εἶναι pro τὸ νῦν. τὸ σήμερον εἶναι, pro τὸ σήμερον.

- **Participium.** Hoc Atticè redundat adiectum Nominibus, Verbis aut aliis partibus orationis. Nominibus quidem: Vt, γραπτέον ὂν pro γραπτέον. & apud Xenophontem 1. Pæd. ... ὢν ... Apud Gregorium ... φιλοσοφεῖν ... αὐτὸν, Vbi ὢν redundat. Verbis; Vt. παίζεις ἔχων pro παίζεις. Apud Gregorium τῷ ... κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν, id eſt, nomina inter clericos dare cœperunt. Hinc ſi tollas, ait Budæus, Verbum φέροντες, eadem erit ſententia. Ita etiam ἄγων, ἰὼν & alia πλεονάζει.

- **Aduerbium**, Hoc ita redundat Atticè, Vt eius ſignificatio ad rem præſentem Vel
  - Non faciat omnino. Sic πλεονάζει, ὡς, πάνυ, μάλα, τι, aduerbialiter poſitum: Vt, οὐ μὴν ἀλλὰ pro ἀλλὰ μὴν. οὐ πολλῷ δεῖ pro πολλῷ δεῖ. ἐπεὶ ὅτι pro πολὺ ὅτι pro ὅτι.
  - Faciat quidem, ſed tamen iam prius adſit, incluſa alteri. Sic aduerbia παραλλήλως iunguntur, λίαν πάνυ: σφόδρα: μάλα σφόδρα: τυχὸν ἴσως: τάχα ἴσως: τάχα που ἴσως που. quia, Vt ait Budæus. που per ſe ſignificat Fortaſſe: σχεδὸν ἀμφὶ παρὰ λίαν αὖθις Vel αὖ. μάλα πάνυ: τήμερον ἡμέραν. Ait Demoſthenes, σκοπεῖτε ἐν τέλει πάλιν αὖ. Ita apud Eſaiam οὐ μὴ pro μὴ ponitur, quando ait de Lapide offendiculi. ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ μὴ καταισχυνθῇ. Aliquando enim dua Vel plures negationes Atticè iunguntur, intẽdẽda negationis ergo, πρὸς τὴν παντελῆ ἄρνησιν τοῦ πράγματος ait Euſtathius Vt. ἀπαγορεύουσι μὴ ποιεῖν interdico tibi hoc facere: μὴ enim redundat. Ait Aeſchines, ἀπαγορεύω μὴ στεφανοῦν prohibeo coronare. Sic οὐ μὰ Δία, pro μὰ Δία ponitur. Ita etiam μὴ οὐ Vel μὴ οὐχὶ, cum Voce negatiua iunguntur, Vt tres negationes pro Vna ponantur: Vt apud Lucianum. ... Ἀλέξανδρε ... ἂν ἐξαρνος ... μὴ οὐχ ... εἶναι. Hic ἔξαρνος negatiuum, adiuncta habet ſuperflua μὴ οὐχ. Eſt tamen aduertendum, geminationem ſæpius non maiorem negationem, ſed ſeruata naturali conſtructionis ſignificatione, affirmationem efficere: Vt apud Demoſthenem οὐδὲν ὅ τι οὐ ποιήσει, nihil eſt, quod non præſtabit. Huc etiam pertinet, quando Aduerbia comparatiua & ſuperlatiua nominibus comparatiuis & ſuperlatiuis Atticè iunguntur ex abundanti: Vt, μᾶλλον ὀλβιώτερος, πλεῖστος εὐδαιμονέστατος. Nam μᾶλλον & πλεῖστος παρέλκει.

- **Coniunctio:** tum
  - Simplex. Abundat ergo ſæpius apud Atticos, ἀλλά, ἂν, γάρ, ὅτι, ὡς δή: Vt, ἀλλὰ apud Ariſtophanem, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. pro οὐ γὰρ ἔχω κακῶς. Et οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ ... pro οὐ μὴν οὐδέ. Apud Xenophontem, καὶ Vt, φανερὸς ἦν ὡς ποιῶν καὶ λέγων. Sic γὰρ abundat: Vt ἀλλὰ γὰρ pro ἀλλά, Inprimis etiam pleonaſmus τοῦ ὅτι obſeruandus eſt apud Plutarch. in apoph. Alexandri: τῶν δὲ παίδων λεγόντων, ὅτι ταῦτα πάντα ... Et apud Marcum cap. 1. καὶ γονυπετῶν αὐτὸν, καὶ λέγων αὐτῷ, ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι. Id cum frequenter fiat in nouo Teſtamento, miratur H. Stephanus, cur Vetus interpres in quibuſdã locis eam particulam reddiderit, in quibuſdam non reddiderit: cùm reddenda non ſit. Quamuis idem affirmet, alibi nequaquam prætermittendam eſſe ſed affirmatiuæ quadam particula reddendam: Vt Marci 7. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἡσαΐας, &c. Vbi Vir quidam doctus ὅτι reddendam cenſuerit, ſanè, equidem.
  - Geminata: & Vel
    - Eadem nimirum ἀλλά, γάρ, ἂν, &c. Vt apud Ariſtophan. in Pluto, ἀλλ' οὐ μὴν ... χρὴ ἀλλ' ἀκούετε. Vbi prius ἀλλὰ omitti poſſet. Apud eundem in Veſpis μὰ τὸν Δί'. οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον, καὶ γὰρ πρότερον, &c. Vbi poſterius γὰρ παρέλκει. Ait Corinthus, Atticum eſſe, in eodem membro coniunctionem ἂν ſæpius Vſurpare: Vt apud Plat. 4. de Legib. τὰ ποῖ, ἂν λεγόμενα ὀρθότατ', ἂν φέροιτο. Addit H. Steph. in Vno & eodem membro bis tantùm, non pluries obſeruari ἄν.
    - Diuerſa, ἐκ παραλλήλου poſita, ὡς nimirum & ὅτι. Affert H. Stephanus Verba Xenophontis Hellenic. l. 6. ἐνταῦθα γνόντες οἱ Μαντινεῖς, ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτούς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακεκόψονται. Et dicit alterum eſſe ſuperfluum.

- **Præpoſitio:** cuius ſignificatio Vel
  - Aliena eſt à ſenſu Verborum propoſitorum. Ita πρὸς ex Corinthi ſententia non ſolùm in compoſitione abundat ſed etiam extra compoſitionem. Profert locum Thucydidis, καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ ἀθλιωτάτων ἐνέβησαν: cui tamen non fidit H. Steph. In compoſitione autem & πρὸς & alia extra controuerſiam abundant: Vt, μετάγγελος, idem quod ἄγγελος: ἀπαιδευθεῖν idem quod ἀμαθεῖν.
  - Non quidem aliena, ſed quæ prius adhæret, tum alteri Præpoſitioni: Vt, quandò ἀμφὶ & περὶ ἐκ παραλλήλου ponuntur. Iliados 2. ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμούς. &c. tum Aduerbio: Vt ſi ἐξ præpoſitio adiungatur aduerbiis de loco, quæ tamen iam antea ſignificationem eius incluſam habeat: Vt, ἐξ ἐμπροσθεν pro ἔμπροσθεν, ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν.

ARTICVLVS.

Articulus. *Atticorum eſt, inquit Budæus, articulos ſupprimere. Fit hoc frequenter in nominibus proprijs: vt,* Φίλιππος ὅδε ἐστι *pro* ὁ Φίλιππος ὅδε ἐστι. *Ariſtot. in problematibus,* διὰ τί λόγχη πάνυ πέζερμος, *pro* ἡ λόγχη ἐστι θερμός. *Xenoph.* καὶ γὰρ χορὸς ὁ ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενος ἐστι, *pro* ὁ χορός. *Ante participia quoque redundat: vt apud Platonem,* παρῆσαν δὲ αὐτοῖς λεγομένοις, *pro* τοῖς λεγομένοις. *H. Stephanus in iis verbis Thucydidis, quæ leguntur lib. 7.* ἐν τοῖς χαλεπωτάτοις δ᾽ ὄντων, *exiſtimat articulum cum præpoſitione* ἐν *redundare pro* χαλεπώτατα δ᾽ ὄντων, *& rationem ſtructuræ verborum ſubiungit.*

Nomen. *Ait Corinthus, defectus Atticorum ſunt. Deeſt ergo quandoque nomen ſubſtantiuum: vt,* ἐν βραχεῖ *ſcilicet* χρόνῳ. κατ᾽ ἴσον ἀμφοτέροις, *ſcil.* χωρίοις. κατ᾽ ἰδίαν, *ſcil.* ὁδόν. *ſcil.* ἡμέρας: πόσῃ ἐστὶν *apud Homerum, ſcil.* [illegible] εἰς διδασκάλου *ſcil.* οἶκον. εἰς Ἀπόλλωνος, *ſcil.* ναόν. *Apud Lucam in Euangel.* διήρχοντο πολλάς, *ſcil.* πληγάς. *Vt &c Ariſtophanes dicit* ἀπεσείσατο τυπτόμενος πολλάς, *ſcil.* πληγάς. *Sæpius ſub articulo ſuo deficit: vt apud Ariſtoph.* μὰ τὴν, *ſcil.* θεόν. περιέχειν τὸ περὶ ψυχῆς, *ſcil.* κινδυνεύειν. τὸ ἐμόν, *ſcil.* τὸ χωρίον. εἰς τὴν ἑαυτοῦ *ſcil.* πατρίδα. *Quandoque etiam deeſt Adiectiuum: vt,* διὰ βίου, *ſcil.* ὅλου, *per totam vitam:* διὰ χρόνου, *ſcil.* πολλοῦ. ἐξ ἐπιτυχόντος, *ſcil.* ἀπολλῶν.

Verbum. *Ait Euſtathius 2. Iliados in Agamemnonis oratione, quæ incipit* Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ᾽ ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, *Atticam elleipſin ineſſe verbi* δός, *vel* ποίησον, *vel* εὔχομαι, *vel alterius ſimilis. Deſideratur quandoque* ἐστι *vt apud Homerum: Odyſſea* [illegible] *pro* ἐστι. *Deſit quandoque infinitiuum ſub articulo vt apud Thucyd.* [illegible] *pro* τὸ εἰς [illegible] πλεῖν. *De hoc vberius conſulendum moneo H. Stephanum, qui aliam Atticiſmorum proprietatem, multis verbis, exemplisque copioſis in Attica docuit appendice. Huc etiam pertinet, quod Corinthus* ἀνανταπόδοτον *vocare videtur, ſi membro conditionali verbum non ſubiicitur: vt apud Sophoclem,* εἰ μὲν τις οὖν ἔξεστι· εἰ δὲ μὴ, λέγε *pro* ἔξεστιν, σιώπα.

8.
Deficiunt quinetiam Attica conſuetudine in orationis contextu partes orationis

Participium. *Hoc ſæpius Atticè ad articulum deſideratur: vt,* ὁ ἐν τοῖς ὑπάτοις, *ſcil.* ὤν. ὁ πλησίον, *ſcil.* ὤν. οἱ περὶ *vel* ἀμφὶ Σωκράτην, *ſcil.* ὄντες, *qui circa Socratem ſunt, vel Socrates.*

Aduerbium. *Sic deeſt* ὦ *exclamandi: vt,* τῆς σοφίας, τῆς ἀναιδείας, *pro* ὦ τῆς θράσους, ὦ τῆς ἀναιδείας. *Item* ὡς *vt apud Thucydidem,* τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις χρῶνται, *pro* ὡς ἀλλοτριωτάτοις. *Negatiuum quoque: vt apud Demoſthenem,* πρὸς οὐδ᾽ ὑπὸ [illegible], *pro* πρὸς οὐδὲν οὐδ᾽ ὑπὸ [illegible], *&c.* Ἕνεκα *ſimiliter omittitur, vt, apud Thucydid.* τοῦ μὴ τινα ζητεῖσθαι πότε *pro* ἕνεκα τοῦ. *& apud Matthæum cap. 2.* μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό, *pro* ἕνεκα τοῦ. Μᾶλλον, *vt apud Lucam 18.* κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος, *pro* μᾶλλον δεδικαιωμένος: *& prouerbialis ſenario,* θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον *pro* μᾶλλον θέλω. *Sic in 1. Corinth. cap. 14.* ἀλλ᾽ ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ, *pro* θέλω μᾶλλον. Μόνον *item: vt Paulus ad Rom cap. 4.* ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος, ἐπὶ τὴν περιτομὴν ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν, *pro* ἐπὶ τὴν περιτομὴν μόνον. *Sic apud Xenoph. 3. anabaſ.* τοὺς θεοὺς [illegible], *pro* τοὺς θεοὺς μόνον. *Deficiunt etiam Attica conſuetudine* ὥστε, ἄλλως, ὀλίγου, *& alia quorum exempla quotidiana dabit lectio.*

Præpoſitio: *vt,* ταῦτ᾽ ἄρα, *pro* διὰ ταῦτα *Ait H. Stephanus. Poſt* ταῦτα *poſitum ἐλλειπτικῶς, additur particula frequenter particula* δὴ, οὖν, δὲ, ἄρα, *&c. apud Plat. in Sympoſ.* ταῦτα δὲ ἐμὲ ἀλλοτριοῖ, *pro* διὰ ταῦτα γνώμην ἐμὴν *pro* κατ᾽ ἐμὴν γνώμην ἂν ἔπαθεν *pro* ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν. *Sic etiam deſunt* ἀπό, ἀντί, εἰς, ἐν, ἐπί, περί, πρός, σύν, ὑπό, *&c. apud Xenoph.* πατρὸς μὲν δὴ λέγεται Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου, *pro* ἐκ *vel* ἀπὸ πατρός. *Iſocrates autem & alij exprimunt quandoque in tali loquendi ratione præpoſitionem: vt,* πρὸς δὲ μητρὸς ἀπὸ Διός ὤν. *Huc etiam pertinet Synecdoche Grammatica,* καλὸς τὸ σῶμα, *pro* κατὰ τὸ σῶμα: *quæ elleipſis tam eſt in vſu, vt* κτῆσις *magis ſit Attica lingua* χρῆσις *δὲ Communis. Nonnunquam præpoſitiones in compoſitis quoque deſiderantur: vt Iliados 1.* ἀλλ᾽ ἴθι, *pro* ἀλλ᾽ ἄπιθι. *Sic* ἅπερ *pro* καθάπερ.

8.
Mutantur *autem nonnulla ab Atticis, in orationis ſtructura, quatenus ea, quæ cohærent, diuerſa ſunt à communi vſu, ratione tum*

- Ordinis, *qui inuertitur, vt poſteriora prius, priora poſterius collocentur: idque cum eius quod transfertur mutatione vel*
  - Aliqua *Etenim quando Nomen membri*
    - Præcedentis *additur membro ſequenti, tum mutat Atticè accuſatiuum in nominatiuum: vt apud Xenoph in Sympoſ.* ἀλλ᾽ οὐδ᾽ εἷς [illegible] *pro* [illegible]. *Item Xenophon 1. anab.* ὥστε ὥρα λέγειν ὅ,τι τις γινώσκει ἄριστον εἶναι, *pro* ὥρα λέγειν τινὰ, ὅ,τι γινώσκει, *&c.*
    - Sequentis *attribuitur membro præcedenti, tum mutat Atticè nominatiuum in accuſatiuum. Fit hoc inprimis cum verbis* [illegible], *quæ nomen eo caſu, qui ipſis acceptus eſt, admittunt: vt apud Demoſthenem,* ἴσμεν γὰρ ἡμᾶς, εἰ [illegible] τούτων, *pro* ἴσμεν εἰ ἡμεῖς [illegible]. *Mar. primo & Luca 4.* οἶδά σε, τίς εἶ, *pro* οἶδα, τίς σὺ εἶ. *& Paulus 1. ad Corinth. vlt.* οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, *pro* οἴδατε, ὅτι ἡ οἰκία Στεφανᾶ.
  - Nulla. *Accidit quoque, vt id, quod præcedentis membri fuiſſet, poſteriori, nulla ſui parte mutatum Atticè inferatur: vt apud Ariſtotelem* [illegible] *pro* [illegible]. *Sic negatiua quandoque particula non datur ſuo verbo. vt.* [illegible], *pro* [illegible]. *Nec articulus ſuo adhæret nomini: vt apud Ariſtoph. in Acharn.* [illegible] *pro* [illegible]. *Lucianus in Nigrino,* [illegible] *pro* [illegible], *&c. Plutarchus in Sympoſio.* [illegible] *pro* [illegible], *&c. quæ verba vult Stephanus exemplo cuiuſdam Attici ſcriptoris dicta eſſe.*
- Terminationis, *quæ apud Atticos diuerſis modis euariat. Vide ſign. T.*

T. Terminatio *plurium verborum ſyntacticè cohærentium, Attica conſuetudine à communi bus loquendi regula diverſa: obſervare debebit in orationis membro vel*

- *Vno, & vocatur τὸ φράσις ἢ ἰδιώματα, omnibus Orationis partibus conſideranda: in*
  - Nomine, *ratione tum*
    - Articuli, *ratione tum*
      - Generis, *Vbi notandum*
        1. Τὰ & ταῖν *ſine accentu in fœminino genere adduntur nominibus Atticè. Scribit ſchol. Sophoclis, quemadmodum ὄντινα communis eſt generis Aeolibus, ſic Atticis τῳ & τῳ: vt, ἄτε τῳ ἀλύων σάλπιγγ@ & τῳ χρείας: & ἐν τύχῃ γέ τῳ. Videtur autem pro τινὸς & τινὶ poni.*
        2. Nonnullis *fœmininis in duali numero additur articulus maſculinus Atticè: vt apud Platonem τὼ τέχνα, pro τὰ τέχνα: apud Xenoph. τὼ ἡμέρα pro τὰ ἡμέρα. Vel ſaltem nomina, quæ prius fœminina erant, iam inter maſculina Atticè recepta ſunt.*
        3. Articulus *præpoſitiuus neutrius generis τὸ, cum genitiuo plurali, vſurpatur pro quouis alio genere ſingularis numeri: vt, τὸ τῶν ἐντυχών pro οἱ ἔντυχες apud Thucydidem: & τὸ τῶν πολεμίων pro ὁ πολέμι@: & apud Plutarchum, τὸ τῆς ὀργῆς pro ἡ ὀργή.*
      - Numeri, *Quandoque articulus pluralis numeri cum præpoſitione περὶ vſurpatur Atticè loco ſingularis: vt, οἱ περὶ Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.*
    - Speciei, *Nam*
      - Qualitatis *Subſtantiua vſurpant pro adiectiuis Attici, teſte Caninio: vt, ἄνθρωπον ἦθ@ pro ἀνθρώπινον: ἕλλας διάλεκτ@, pro ἑλληνική: γυναικὸς μοῖρ@, pro γυναικεῖ@. Hoc etiam dici poteſt nomen primitiuum ſumptum eſſe pro deriuatiuo.*
      - Primitiua *vſurpatur Atticè pro*
        - Comparatiuis: *vt in Pſalm. 117. ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, ἢ ἐπ' ἄνθρωπον: vbi ἀγαθὸν pro ἄμεινον ponitur. Niſi ſubaudire quis velit μᾶλλον pro μᾶλλον ἀγαθὸν. de quo in adverbiis deficientibus.*
        - Poſſeſſiuis: *vt apud Homerum Il. 24. ἑλλὰς γλῶττα pro ἑλληνική, ὁ ἄλεν ἡρῶος pro ὁ ἀλειόν. Conuenit cum eo quod iam dictum eſt, ſubſtantiuum pro adiectiuo vſurpari.*
      - Deriuatiua *autem*
        - Comparatiua *Atticè ſumuntur pro*
          - Poſitiuis: *vt Lucæ 17. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι, εἰς οὐδὲν ἕτερον ηὐκαίρουν, ἢ λέγειν τι ἢ ἀκούειν καινότερον, pro καινόν. Ita loquitur Demoſth. πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴ τι λέγεται νεώτερον, pro νεόν. Vſum hunc comparatiuorum pro poſitiuis, nō audet Stephanus affirmare Atticum, quamuis id Corinthus dicat & ſcholiaſtes Thucydidis. Affert tamē illius exempla ex Demoſthene & aliis: vt ſibi vis conſtare videatur.*
          - Superlatiuis: *vt apud Syneſium, μικρῷ πάντων βαρύτερ@ pro βαρύτατ@. 1 ad Corinth. 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη, pro μεγίστη.*
        - Superlatiua *apud Atticos vſurpantur pro Comparatiuis: vt, θηριωδέστατ@ πάντων, pro θηριωδέστερ@. Apud Ariſtotelem, κινητικώτατον ἐστι κινήματα τὰ ἀφροδίσια τῶν θυλειῶν, pro κινητικώτερα.*
        - Denominatiua *pro Primitiuis adhibent Attici: vt, παρθενικὴ pro παρθέν@. Hoc tamen Stephanus merè poeticum eſſe ait, & Atticis inuſitatum: & peccare Corinthum, quod quodlibet ſermonis genus, à communi lingua remotum, etiam ſine exemplo, Atticis tribuerit.*
    - Numeri, *Nam*
      - Singulari *numero Attici vice pluralis nonnunquam vtuntur. Ita Thucydides τὸν Λακεδαιμόνιον τὸν Συρακούσιον dicit, pro τοὺς Λακεδαιμονίους, τοὺς Συρακουσίους: quod reprehendit Dionyſius Halicarnaſſæus quaſi apud ſolum Thucydidem id fieret, cum tamen etiam apud Demoſthenem, & Ariſtophanem & alios reſeruatur.*
      - Dualis *loco pluralis apud Atticos frequenter in vſu eſt quum amant dualem.*
      - Pluralis *ab Atticis ad hibetur loco.*
        - Dualis: *vt apud Homerum, Ἀτρεΐδας τε καὶ ἄλλους, pro Ἀτρεΐδα: cum duo tantum Atreidæ fuerint, Agamemnon & Menelaus.*
        - Singularis: *nimirum Collectiuo nomini ſingulari adiungitur adiectiuum plurale. Hoc quamuis videatur ex traditione quoque Grammaticorum, communis eſſe dialecti & Syntheſis dici, attamen Stephanus Atticis proprium facit. ſitque adeo ἀπόδοσις οὐ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ἀλλὰ πρὸς τὴν φωνήν: ſiue μὴ κατὰ τὸ εἶναι πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον: vt apud Demoſth. ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμ@ καθῆσθε ἐκκλησιάζοντες. Præterea Neutra adduntur verbis aut participiis ſingularibus impersonalibus in numero plurali: vt apud Lucianum, ἄδηλα ἐστι. Et apud Platonem, ἔδοξαν δὲ ἡμῖν ταῦτα, pro ἔδοξε ταῦτα.*
      - Caſus, *Etenim*
        - Nominatiuus *Atticè ſumitur pro Genitiuo: vt, apud Hom. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, &c. pro τῶν δὲ δυοῖν σκοπέλοιιν. nimirum Pro duobus genitiuis abſolutè poſitis, vſurpant Attici duos nominatiuos: vt apud Philon. Iud. de Mundo, πᾶς γὰρ τὸ αἰσθητὸν ἐν γενέσει καὶ μεταβολαῖς οὐδέποτε κατὰ τὰ αὐτὰ μὲν ὁρατοῖς καὶ νοητοῖς προσέοικεν, &c. pro παντὸς γὰρ τοῦ αἰσθητοῦ ὄντ@. &c. Pro Vocatiuo etiā: vt, ὦ φίλ@ pro ὦ φίλε: imprimis cum Imperatiuo: vt, Marci 5. ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον.*
        - Genitiuus *Atticè vſurpatur pro Accuſatiuo: vt apud Hom. ὄφρα πίνει οἴνοιο, pro οἶνον. Apud Platonem ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, pro τὸν οἶνον. Putat Stephanus cum Euſtathio, ſubaudiri poſſe μέρ@. vel τι: vt, πίνει οἴνου ſcil. μέρ@. Pro Nominatiuo ſingulari, ſi regatur à verbo ſubſtantiuo: vt, Κροῖσος ἐστι τῶν πλουσίων, pro πλούσι@.*
        - Datiuus *pro Genitiuo abſolutè Atticè collocatur: vt apud Thucyd. li. 4. ὑποχωροῦσι δὲ καίπερ χαλεπῶς ἦν, ἄλλοθεν ἔχειν, μηδ' ἑνὸς κωλύοντ@: pro ὑποχωρησάντων δέ. Matth. 8. καταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί, pro καταβάντ@ δὲ, &c.*
        - Accuſatiuus *Atticè pro Genitiuo ſumitur, propter vim verborum priuandi & ſentiendi: vt, ἀπεστέρησε τὰ χρήματα pro τῶν χρημάτων: ἀκούω σε λέγοντα pro σοῦ λέγοντ@. Sic Philop. Pro Datiuo: vt apud Thucyd. εἴ τι σὺ τούτων ἀρέσκει pro εἴ τι τούτων, οὐδὲ με ποιεῖς pro μοι.*
        - Vocatiuus *pro Nominatiuo Atticis familiaris eſt: vt, νεφεληγερέτα Ζεύς, pro νεφεληγερέτης.*
        - *Hoc Stephanus non Atticorum, ſed Aeolum & Bœotium eſſe contendit.*
  - Reliquis *partibus orationis, de quibus ſigno V.*
- Duobus, *vel pluribus. Vide ſign. X:*

ATTICA.

V. Eſt quoque Attica conſtructio uaria, ſiue uarietas conſideranda in cæteris partibus: in

Pronomine, ratione tum

- **Significationis.** *Atticum eſt ſumere relatiuum αὐτοῦ pro reciproco αὑτοῦ: ut Pſalm. 104. ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς Γερμιᾶ τὰ θελήματα αὐτοῦ. Apud Plut. in Apopht. Antigoni, ἐξενεγκεῖν τῶν κρείσσω αὐτοῦ γνώμην perenne ſibi iudicium inſtitue, αὐτοῦ pro αὑτοῦ. Viceuerſa etiam Attici uſurpant Reciprocum loco relatiui: ut apud Thuc. lib. 2. μεθ' ἑαυτοῦ pro μετ' αὐτοῦ, poſt eum. In Apocalypſi cap. 9. ὄνομα ἑαυτοῦ Ἑβραϊστὶ ἀβαδδών, pro ὄνομα αὐτοῦ.*
- **Numeri.** *In pronominibus etiam plurali numero quandoque utuntur Attici loco ſingularis: ut apud Iſocr. in Panegyr. ἀλλ' ἐν τούτοις καθεστήκασιν, ἐξ ὧν ἔσται αὐτοῖς τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐγκλήματα pro ἐξ οὗ.*
- **Caſus.** *Relatiuum Atticè ſequitur caſum præcedentis uerbi non ſequentis: ut χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις pro χρῶμαι βιβλίοις, ἃ ἔχω. Valde hoc eſt familiare Græcis, & appellatur à ſchol. Sophoclis συνεμπτωσις τοῦ λόγου τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ.*

Verbo, reſpectu

Generum. Nam

- **Paſſiuis** *utuntur Attici pro Actiuis: ut ἀκούεται pro ἀκούει, ἰσχύζεται pro ἰσχύζει. Philoponus ait ſemper hoc agere Atticos: tamen plerunque tantum, non ſemper. Nec oratoribus Atticis hoc adeo frequens eſt, qui ſolo futuro medio impensè delectantur: ut, ἀκούσομαι pro ἀκούσω non ἀκούσωμαι pro ἀκούω.*
- **Actiua pro Paſſiuis** *uſurpant Attici: ut apud Hom. βασιλῆες φρονέουσι pro βασιλεύονται: & apud Thucyd. lib. 1. ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς pro ἐπιμιγνύμενοι, inuicem mixti ſine formidine. Id ita uetus interpres intelligendum docet.*

Modorum.

- **Indicatiuo** *uice Optatiui utuntur Attici. Obſeruat hoc H. Stephanus: ut apud Demoſth. εἰ γὰρ ἐξῆν αὐτοῖς ..., ὅτε φοβερὰ, ὅτε στρατηγοὶ δὲ ὅτι δ' ὑπελάμβανον ἀτυχοῦς pro δ' ὑπελάμβανεν. Apud Xenoph. 2. Pæd. εἰ οὖν εἶδον ὡς τάχιστα ὅπλα ἐποιούμην pro ποιοίμην, arma conficerem.*
- **Imperatiuo utuntur Attici pro**
  - **Indicatiuo:** *ut δρᾶσον pro δρᾷς, apud Eurip. Dicit hoc Corinthus, negat Stephanus in appendice Attica: & ad Corinthi exempla reſpondet. Apud Menandrum οἶσθ' ὅτι ποίησον pro ποιήσεις.*
  - **Subiunctiuo:** *ut apud Ariſtoph. μὴ ψεῦσον, pro μὴ ψεύσῃς.*
- **Optatiuum uſurpant Attici loco**
  - **Indicatiui:** *ut apud Thucyd. κατίδοιεν pro κατίδωσιν, λελάσοι pro ἐλέλησε. Apud Xenophon. καταφρονοῖεν pro καταφρονοῦσι, πέμποι pro πέμπει. Dicit Euſtath. Optatiuum loco præteritorum ſumi, Indicatiui non meminit.*
  - **Imperatiui:** *ut annotat ſcholiaſtes Lycophronis: ut κλύοις ἄν pro κλῦθι. Ait Nicandri ſcholiaſtes Optatiuum πυθοίου ſumi pro Imperatiuo πύθευ id eſt, γνῶθι.*
  - **Subiunctiui,** *teſte Io. Grammatico: ut, ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς. Stephanus deſiderat exemplum probati authoris.*
- **Infinitiuum adhibent Attici pro**
  - **Imperatiuo:** *ut apud Homerum, σὺ τι ἴδμεν pro ἴδε. Poſſumus tamen cum Euſtathio ſubaudire uerbum μέλλεις. Sic apud Heſiodum γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, ſubaudiri poteſt ἐπιτέλλομαι. H. Stephanus non audet affirmare hoc ab Atticis fluxiſſe.*
  - **Indicatiuo** *inprimis Aoriſtum infinitiui, ut obſeruat Stephanus: ut, ἐπειδὰν δὲ ἀκοῦσαι pro ἤκουσε, apud Demoſth.*

Temporum.

- **Præſenti** *tempore utuntur Attici pro* **Imperfecto:** *ut, ἥκω pro ἧκον teſte H. Stephano.* **Pro Futuro** *etiam, inprimis uerbi εἶμι & compoſitorum. Apud Homerum hæc ἐναλλαγὴ frequens eſt, ut Attici ipſum imitati eſſe credantur, ſiue iam futuro careat uerbum ſiue formet ut præſens: ut, ἀπεισι pro ἀπελεύσεται, τελεῖ pro τελέσει, διαβιβῶ pro διαβιβάσω. Apud Heſiodum, τῇ δ' εἷς hac ibis & apud Homerum εἶμι, ibo.*
- **Imperfectum** *pro Præſenti nonnunquam uſurpant Attici: ut apud Heſiodum, ἐν ὥρᾳ μάλα ... pro ἐστι.*
- **Perfectum** *loco Præſentis apud Atticos in uſu eſt: ut ἤλπικα pro ἐλπίζω, νενόμικα pro νομίζω. Lucianus in Toxaride πεπείσθαι εἶναι πεπιστεύκατε αὐτοῖς pro πιστεύετε. Ariſtophanes οὕτως αὐτοὺς τετίμημαι καὶ πεφόβημαι, pro φοβοῦμαι.*
- **Pluſquamperfecto** *utuntur Attici loco* **Præſentis:** *ut apud Heſiod. 2. Oper. τὸ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ... ὤρτο χαλεπαίνοντα pro ἐστι. Loco* **Imperfecti:** *ut apud Xenop. 2. Cyropæd. ... πάλιν εἰς ... ἀπηρέσκετο pro ἀπηρέσκετο.*
- **Aoriſtum** *utrumque ſed maximè primum uſurpant Attici pro* **Præſenti:** *ut apud Soph. ἐκ ἀπώλεσα pro ἐκ ἀπόλλυμι.* **Pro Futuro:** *ut apud Callim. ... ἐφύλαξε: ubi ſchol. ait ἐφύλαξα pro φυλάξω dici.*
- **Futurum** *adhibent Attici uice Præſentis, aut Aoriſti in Infinitiuo: ut apud Thucyd. lib. 8. καὶ διανοοῦνται ... στρατεύσειν ... ubi ſcholiaſtes εἰδήσειν pro εἰδέναι poſitum eſſe admonet. Plutarchus in Apophthegm. Antigoni: ... pro ...*
- **Futurum** *etiam Medium pro Præſenti actiuo ſumi Atticè, docet Moſcopulus in Syntaxi.*

Numerorum. *Eſt enim Atticorum ſyntheſis propria, de qua in Nominum numero etiam diximus, quando collectiuo ſingulare additur uerbum plurale: ut apud Thucyd. ὁ δῆμος ἐν πολλῷ πρὸς ἀλλήλους ἐνόμιζον pro ἐνόμιζε. Et apud Homerum ὣς φάσαν ἡ πληθύς, ἔφασαν pro ἔφη. Huc etiam pertinet quando Neutro plurali frequenter Atticè iungitur uerbum ſingulare: ut apud Lucam ... ἐστι ταῦτα pro εἰσί.*

Participio. *Vide ſign.* *

Aduerbio: *Attici aduerbiis non rarò addunt articulos: ut, τὰ πρῶτα pro πρῶτα, τὰ μάλιστα pro μάλιστα, τὸ παραυτίκα, τὸ κατ' ἀρχάς pro παραυτίκα κατ' ἀρχάς.*

Præpoſitione Caſum mutat:

- Ἐπὶ *in ſignificatione motus ad locum pro accuſatiuo genitiuum habet: ut apud Thucyd. lib. 2. ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, pro οἶκον. Nonnunquam etiam ἐπὶ accuſatiuo iunctum Atticè pro κατὰ cum genitiuo uſurpatur: ut ἐφ' ἡμᾶς ἥξει, pro καθ' ἡμῶν.*
- Εἰς *loco accuſatiui genitiuum acquirit Atticè: ut, εἰς ᾅδου pro εἰς ᾅδην. Hæc tamen aliqui nominis defectum, de quo dictum eſt, cauſantur pro εἰς ᾅδου τόπον. Alias etiam, teſte Stephano εἰς pro κατὰ ſumitur: ut, εἰς πάντα pro κατὰ πάντα, ut ὡς ἐπί.*
- Ἐν *Atticè admittit genitiuum loco datiui: ut, ἐν ᾅδου pro ἐν ᾅδῃ. H. Stephanus hîc ellipſin proprij caſus obſeruandum docet, pro ἐν ᾅδου τόπῳ.*
- Διὰ *accuſatiuo penes Atticos iungitur loco genitiui: ut διὰ πόλιν pro πόλεως.*
- Ὑπὸ *datiuum uice genitiui regit Atticè: ut, ὑπ' αὐτῷ καὶ ἑλῶ pro ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἑλόντος. Sic ſcribit Euſtathius.* Genitiuum *item uice accuſatiui. ut apud Homerum Iliad. 2. ὑπὸ πτερύγων λάβε, pro ὑπὸ πτέρυγα.*